

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

5. தத்வ த்ரய சிந்தந அதிகாரம்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய தத்வங்கள் குறித்து உரைக்கும் அதிகாரம்

ப்ரக்ருதி ஆத்மா ப்ராந்தி: களதி சித் அசித் லக்ஷண தியா

ததா ஜீவ ஈச ஐக்ய ப்ரப்ருதி கலஹ: தத் விபஜனாத்

அத: போக்தா போக்யம் தத் உபய நியந்தா நிகமை:

விபக்தம் ந: தத்த்வத்ரயம் உபதிசந்தி அக்ஷததிய:

பொருள் - சேதன அசேதனங்களைப் பற்றிய அறிவு உண்டாகும்போது, ஆத்மா என்பது உடலும் இந்த்ரியங்களுமே என்றுள்ள மயக்கம் நீங்கிவிடும். ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்று என எண்ண வைக்கும் தவறான வாதங்கள், அந்த இரண்டின் (ஜீவன், ஈச்வரன்) தன்மைகள் உணரப்படும்போது மறைந்துவிடும். இத்தகைய தவறான எண்ணங்கள் நீங்கும்விதமாக, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று தத்துவங்களை நமது ஆசார்யர்கள் நமக்கு உபதேசம் செய்கின்றனர். இவையாவன - சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பவன் சேதனன் (போக்தா), அவனால் அனுபவிக்கப்படுவது அசேதனம் (போக்யம்), இவை இரண்டையும் நியமித்தபடி உள்ளவன் ஈச்வரன் (நியந்தா) - என்பதாகும்.

தத்த்வத்ரயமும், இதனை அறியவேண்டிய காரணமும்

மூலம் - ஸம்பந்தமும் அர்த்தபஞ்சகமுங்கூட ஆறு அர்த்தமறிய வேண்டியிருக்க, இவற்றில் ஏகதேசமான தத்த்வத்ரயத்தை முமுக்ஷுவுக்கு விசேஷித்து அறியவேண்டுமென்று ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துப் போருகைக்கு அடியென்னென்னில் - அதுக்கடி ப்ரக்ருதி ஆத்ம க்ரமமும், ஸ்வதந்த்ர ஆத்ம க்ரமமும், இதுக்கு நிதானமான அநீச்வரவாத ருசியுமான மஹாவிரோதிகளை முற்படக் கழிக்கப் ப்ராப்தமாகை. இத்தை நினைத்து போக்த்ரு போக்ய நியந்த்ரு ரூபத்தாலே சாஸ்த்ரங்களிலே தத்த்வ விவேகம் பண்ணுகிறது.

விளக்கம் - அர்த்தபஞ்சகம் மற்றும் ஜீவ-ஈச்வர உறவு என்பது சரீர-ஆத்ம உறவு என்னும் கருத்துடன் கூடிய ஆறு தத்வங்கள் முமுக்ஷுவால் அறியப்படவேண்டியவை ஆகும். இங்கு கூறப்படும் மூன்று தத்வங்களும், இந்த ஆறு தத்வங்களிலேயே அடங்கிவிடுகின்றன. அப்படி உள்ளபோது, இவற்றை நமது ஆசார்யர்கள் ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்குக் காரணம், “உடலே ஆத்மா என்ற மயக்கம், ஜீவன் சுதந்த்ரமானவன்”, என்ற மயக்கங்கள் நீங்கவேண்டும் என்பதற்காகும். இந்த மயக்கங்கள் உண்டாகக் காரணம், எம்பெருமான் இல்லை என்று எண்ணுவதே ஆகும். இவை அனைத்துமே மோக்ஷத் தடைகள் ஆகின்றன. ஆகவே சாஸ்த்ரங்கள் தத்வங்களை மூன்றாகப் பிரித்தன; அவையாவன, “அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படுவது, இவை இரண்டையும் நியமிப்பவன்”, என்பதாகும்.

தத்வத்ரய வேறுபாடுகள் குறித்த விளக்கம்

மூலம் - இவற்றில் வைத்துக் கொண்டு, “அசேதனா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவீக்ரியா த்ரிகுணா கர்மிணாம் சேஷத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே அநாதிர்பகவாந் காலோ நாந்தோ அஸ்ய த்விஜ வித்யதே, கலா முஹூர்த்தாதி மயச்ச காலோ ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது:, ஞானானந்தமயா லோகா:, காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:” இத்யாதிகளிலே த்ரிகுண கால சுத்த ஸத்வரூபங்களான த்ரிவித அசேதனங்களுடைய ஸ்வபாவஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - இவற்றில் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களான அசேதனங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவையாவன, “ஸத்வ, ரஜோ, தாமஸ குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்தஸத்வம்”, என்பதாகும். இவற்றில் ப்ரக்ருதியின் தன்மை பரம ஸம்ஹிதையில் (2) - அசேதனா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவீக்ரியா த்ரிகுணா கர்மிணாம் சேஷத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே - ப்ரக்ருதி அறிவற்றது, எப்போதும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளது, தனது ஸ்வரூபம் அழியாமல் உள்ளது, எப்போதும் மாறியபடி உள்ளது, ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்கள் கொண்டது, கர்மம் இயற்றும் ஜீவன்களுக்கு கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கும் சரீரமாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. அடுத்து காலத்தின் தன்மை குறித்து ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-2-26) - அநாதிர்பகவாந் காலோ நாந்தோ அஸ்ய த்விஜ

வித்யதே - பகவான் என்று அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ள காலத்திற்கு தொடக்கமும் இல்லை, முடிவும் இல்லை - என்றது. மேலும் காலம் குறித்து ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-1-84) - கலா முஹூர்த்தாதி மயச்ச காலோ ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது - வினாடி, முஹூர்த்தம் என்று அழைக்கப்படும் காலமானது, எம்பெருமானின் நித்யவிபூதியில் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் உண்டாக்குவதில்லை - என்றது. அடுத்து சுத்தஸத்வம் விவரிக்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் (நித்யவிபூதி) உள்ள அனைத்தும் (அசேதனங்களாக உள்ளபோதிலும்) சுத்த ஸத்வத்தால் ஆனவை. ஆகவே இவை - ஞானானந்தமயா லோகா - ஞானமும் ஆனந்தமும் நிறைந்தவையாக உள்ளன. மேலும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-9) - காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: - நித்யவிபூதியில் பகவான் காலத்தை நிர்ணயிக்கிறான், அங்கு காலமானது எந்த மாறுபாடுகளையும் ஏற்படுத்துவதில்லை - என்றது. இப்படியாக ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்த ஸத்வம் ஆகிய மூன்று அசேதனங்களின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டன.

மூலம் - “புமாந் ந தேவோ ந நர:, நாயம் தேவோ ந மர்த்யோ வா, ஸுரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்த: அசுர உச்ச்யதே, யத்வை பச்ச்யந்தி ஸூரய:” இத்யாதிகளாலே த்ரிவித ஜீவர்களுடைய ப்ரகாரம் விவேகிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - ஜீவனைப் பற்றிக் கூறுகையில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-13-98) - புமாந் ந தேவோ ந நர: - மனிதனும் அல்லன், தேவனும் அல்லன் - என்றும், நாயம் தேவோ ந மர்த்யோ வா - தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன் - என்றும் கூறப்பட்டது. ஜீவன்கள் மூன்று பிரிவில் அடங்குவர். முதல் இரண்டு பிரிவுகள் - பத்தர் மற்றும் முக்தர் ஆவர். இதனை கீதை (15-16) - ஸுரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்த: அசுர உச்ச்யதே - கர்மத்திற்கு வசப்பட்ட அனைத்தும் ஸுரம் என்பதாகும், கர்மவசப்படாமல் உள்ளவை முக்தாத்மா அல்லது கூடஸ்தம் என்பதாகும் - என்று கூறியது. மூன்றாவது பிரிவினரைப் பற்றி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-39) - யத்வை பச்ச்யந்தி ஸூரய - நித்யஸூரிகள் பார்த்தபடி உள்ள இடம் - என்று நித்யஸூரிகளைக் கூறியது. இப்படியாக ஜீவ தத்வத்தின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டன.

மூலம் - “ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வக்ருத் ஸர்வம் சக்தி ஞான பலர்த்திமாந்”, “க்லம தந்த்ரீ பய க்ரோத காமாதிபிரஸம்யுத:” இத்யாதிகளாலே ஈச்வர ஸ்வபாவம் உபதிஷ்டமாயிற்று.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது தத்துவமான ஈச்வர தத்துவம் விளக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-1-47) - ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வக்ருத் ஸர்வம் சக்தி ஞான பலர்த்திமாந் - அனைத்தும் அவனே, அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைத்து சக்தி, ஞானம், பலம், செல்வம் உள்ளவன் - என்றது. மேலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-1-48) - க்லம தந்த்ரீ பய க்ரோத காமாதிபிரஸம்யுத: - அவன் களைப்பு, சோம்பல், பயம், கோபம், காமம் அற்றவன் - என்றது. இப்படியாக ஈச்வர ஸ்வபாவம் விளக்கப்பட்டது.

மூலம் - இவ் ஈசோசிதவ்ய ரூபமான தத்த்வத்ரயம் நிற்கும் நிலையை “ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதன அசேதன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்” என்று சுருங்க அருளிச் செய்தார். த்ரிவிதசேதனரென்றது பத்தரையும், முக்தரையும், நித்யரையும்; த்ரிவித அசேதனமென்றது த்ரிகுணத்ரவ்யத்தையும், காலத்தையும், சுத்தஸத்த்வமான த்ரவ்யத்தையும்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஈச்வரனையும், அவனால் நியமிக்கப்படுபவற்றையும் நமது ஆசார்யர்கள் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு அருளிச் செய்தனர் (எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், ஆளவந்தாரின் ஆத்மஸித்தி) - ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதன அசேதன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் - மூன்று விதமான சேதனர்கள், மூன்று விதமான அசேதனங்கள் ஆகியவற்றின் தன்மை (ஸ்வரூபம்), இருப்பு (ஸ்திதி) மற்றும் செயல்பாடு (ப்ரவ்ருத்தி) என்னும் இவையும், அவற்றின் வேறுபாடுகளும் தன்னைச் சார்ந்து இருக்கும்படி உள்ளான் - என்றனர். த்ரிவித சேதனம் என்பது - பந்தத்தில் உள்ள பத்தர்கள், மோக்ஷம் பெற்ற முக்தர்கள், நித்யஸூரிகள் ஆகியவர்கள் ஆவர். த்ரிவித அசேதனம் என்பது - மூன்று குணங்கள், காலம், சுத்தஸத்த்வம் - என்பதாகும்.

ஸ்வரூபம் - ஸ்திதி - ப்ரவ்ருத்தி என்பவற்றின் விளக்கங்கள்

மூலம் - ஸ்வரூபமென்றது ஸ்வாஸதாரணதர்மத்தாலே நிரூபிதமான தர்மியை. ஸ்திதியாவது இதனுடைய காலாந்தராநுவ்ருத்தி. இதுதான் நித்யவஸ்துக்களுக்கு நித்யையாயிருக்கும் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஈச்வரஸங்கல்பத்துக்கு ஈடாக ஏறியும் சுருங்கியுமிருக்கும். இங்கு ப்ரவ்ருத்தியாவது, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான வ்யாபாரம்.

இவையெல்லாம் வஸ்துக்கள்தோறும் ப்ரமாண ப்ரதிநியதமாயிருக்கும். ப்ரமாணங்கள் வஸ்துக்களைக் காட்டும்போது அவ்வோ வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களையும், நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களையும், வ்யாபாரங்களையும் காட்டும். அதில் ஸ்வரூபத்தை ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களாலே விசிஷ்டமாகவே காட்டும். அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்போது அவ்வோ தர்மங்களை இட்டல்லது சொல்லவொண்ணாது. அவற்றைக் கழித்துப் பார்க்கில் சச விஷாண துல்யமாம்.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம் என்பது ஒரு பொருளுக்கு உள்ள தனித்தன்மையை, அதன் அஸாதாரண தன்மையைக் குறிக்கும். அதன் நீடிப்பு (ஸ்திதி) என்பது, அது காலத்தின் போக்கில் அப்படியே இருப்பதாகும். இத்தகைய நிலையானது நிலையாக உள்ள நித்யவஸ்துக்களுக்கு நிலையாகவே இருக்கும். ஆனால், நித்யம் அல்லாத பொருள்களுக்கு, விரிவதும் சுருங்குவதும் ஆகிய தன்மைகள், ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்றபடியே இருக்கும். அடுத்து, ப்ரவ்ருத்தி என்பது செயல் புரிவதும், செயல் புரியாமல் உள்ள தன்மைகளும் ஆகும். இவை மூன்றும் (ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி), பல ப்ரமாணங்கள் மூலம் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் வேறுபட்டே காணப்படும். ஒரு ப்ரமாணமானது, ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கூறுகையில், அந்தப் பொருளின் ஸ்வரூபம், அந்தப் பொருளின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தன்மைகள், மற்ற தன்மைகள், அதன் செயல்பாடுகள் ஆகிய அனைத்தையுமே குறிப்பிடும். ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, அந்த ஸ்வரூபத்தின் தன்மைகளும் கூறப்படும். ஒரு பொருளுடைய ஸ்வரூபத்தின் தன்மைகளைக் கூறாமல், அதன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கூற இயலாது. ஒரு பொருளைப் பற்றிய தன்மைகளைப் பற்றிக் கூறாமல், அந்தப் பொருளைப் பற்றி மட்டுமே கூற முற்படுவது, முயலின் காது பற்றிப் பேசுவது போன்றே ஆகும்.

தத்வம் - 1 - சித் அல்லது சேதனம்
ஜீவனின் ஸ்வரூபம்

மூலம் - ஆகையால் ஜீவஸ்வரூபத்தை ஞானத்வம், ஆனந்தத்வம், அமலத்வம், அணுத்வம் இத்யாதிகளான நிரூபக தர்மங்களையிட்டு நிரூபித்து ஞானம், ஆனந்தம், அமலம், அணு என்று இம்முகங்களாலே சொல்லக்கடவது.

விளக்கம் - ஆகவே ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தை ஞானம், ஆனந்தம், அமலம் (தூய்மை), அணு ஆகிய தன்மைகள் கொண்டு உரைக்கலாம். அதாவது ஜீவன் ஞானமயமானவன், ஆனந்தமயமானவன், தூய்மையானவன், அணு போன்ற அளவினன் என்று கூறலாம்.

ஜீவன் பரம்பொருளுக்கே இயல்பான அடிமையானவன்

மூலம் - இஜ்ஜீவ தத்த்வம் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சேஷமாயேயிருக்குமென்றும், அவனுக்கே நிரூபாதிகசேஷமென்றும், அயோகாந்ய யோக வ்யவச்சேதங்களாலே ப்ரதம பதத்திலே தோன்றின சேஷத்வம் ஸம்பந்த ரூபமாகையாலே ஸம்பந்தி ஸ்வரூபம் நிரூபிதமானாலல்லது அறியவொண்ணாமையாலே, ஜீவனுக்கு இது நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணமென்னலாம். அணுத்வே ஸதி சேதநத்வம் போலே ஸ்வத: சேஷத்வே ஸதி சேதநத்வமும் ஜீவ லக்ஷணமாகவற்றாகையாலே, இச்சேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகமென்னவுமாம். இப்படி விபுத்வேஸதி சேதநத்வமும், அநந்யாதீநத்வ நிரூபாதிக சேஷித்வாதிகளும் ஈச்வர லக்ஷணங்கள். ஜீவேச்வர ரூபமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் பொதுவான லக்ஷணம் சேதநத்வமும் ப்ரத்யக்த்வமும். சேதநத்வமாவது ஞானாச்ரயமாகை, ப்ரத்யக்த்வமாவது தனக்குத்தான் தோற்றுக்கை. அப்போது தர்மபூதஞான நிரபேக்ஷமாக “நான்” என்று தோற்றும். இப்படி சேதநத்வாதிகள் ஈச்வரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் பொதுவாகையாலே அவனிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுக்கைக்காக ஜீவலக்ஷணத்தில் ஸ்வதச்சேஷித்வாதிகள் சொல்லுகிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியில் தோன்றின தாதர்த்த்யத்துக்கு உபாதியில்லாமையாலே, ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்ரீய:பதிக்கு ஜீவாத்மா நிரூபாதிக சேஷமாயே இருக்குமென்று இப்படி யாவத் ஸ்வரூபம் ஸம்பந்தம் சொல்லுகை, அயோக வ்யவச்சேதம் மத்யமாக்ஷரத்தில் அவதாரண ஸாமர்த்த்யத்தாலே அவனுக்கே

நிருபாதிக சேஷம், வேறொருத்தருக்கு நிருபாதிகசேஷமென்கை அந்யயோக வ்யவச்சேதம். இச்சேஷத்வம் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமாக வளரும்படி மேலே சொல்லக் கடவோம்.

விளக்கம் - ஜீவன் என்னும் தத்த்வம் ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் அடிமையாகவே உள்ளான், அவனுக்காகவே உள்ளான், எந்தப் ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளான். இதன் மூலம் அவன் ஸர்வேச்வரனுக்காகவே எப்போதும் உள்ளான் (அயோக வ்யவச்சேதம்) என்பதும், மற்றவர்களுக்காக அல்லன் (அந்யயோக வ்யவச்சேதம்) என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமான ப்ரணவத்தின் மூலம், ஜீவன் இவ்விதம் அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளான் என்பது கூறப்பட்டது. இதன் மூலம், ஜீவனுக்கு ஸர்வேச்வரனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டது. இப்படியிருக்கையில், இத்தகைய ஸம்பந்தம் இன்றி ஜீவனைப் பற்றி ஏதும் கூற இயலாது. அணு போன்று உள்ளதும், அறிவுடன் உள்ளதும் ஜீவனுடைய தன்மைகள் போன்று, அறிவுடன் உள்ளதும் ஈச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதும் ஜீவனின் தன்மைகள் ஆகும். ஆகவே அடிமையாக உள்ளவன் என்பதும் ஜீவனுக்கு ஓர் அடையாளமாக உள்ளது. இது போன்று ஈச்வரனுக்கு “அறிவுடன் உள்ளது, எங்கும் உள்ளது (விபுத்வம்)” ஆகியவை தன்மைகளாக உள்ளன. இது தவிர அவன் மற்ற எதனையும் சார்ந்து இல்லாமல் சுதந்திரமாக உள்ளான் என்பதும், மற்றவற்றிலிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளான் என்பதும் அறியப்படவேண்டும். ஜீவன் மற்றும் ஈச்வரன் முதலான ஆத்ம வஸ்துக்கள் அனைத்திற்கும், சேதநத்வம் மற்றும் ப்ரத்யக்த்வம் ஆகிய இரண்டும் பொருந்தும். சேதநத்வம் என்றால் ஞானத்துடன் உள்ள நிலையாகும். ப்ரத்யக்த்வம் என்றால் தன்னைப் பற்றிய அறிவுடன் உள்ள நிலையாகும். ஜீவனிடம் உள்ள ஞானமானது தர்மபூதஞானம் எனப்படும் (இதனைக் கொண்டே ஜீவன் அனைத்தையும் அறிகிறான்). ஆனால் தன்னைப் பற்றி, “இது நான்”, என்று அறிந்து கொள்ள தர்மபூதஞானம் அவசியமில்லை. இவ்விதம் ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் சேதநத்வம் மற்றும் ப்ரத்யக்த்வம் ஆகியவை பொதுவாக உள்ளதால், ஜீவனுக்கு உள்ள தன்மையை ஈச்வரத் தன்மைகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக, ஜீவன் இயல்பாகவே ஈச்வரனின் அடிமை எனப்படுகிறான். ஆகவே அஷ்டாஷ்டரத்தின் முதல் பதத்தில், “அ” என்னும் எழுத்து மூலம், எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இன்றி, ஜீவன் ஈச்வரனின் அடிமையாக உள்ளான் எனப்பட்டது. ஆகவே பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஜீவன்

முழுவதுமாக, எதனையும் எதிர்பாராத அடிமையாக உள்ளான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியாக ஜீவன் உள்ளவரையில், அவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் உள்ள உறவுமுறையை அயோக வ்யவச்சேதம் என்கிறோம். அஷ்டாஷ்டரத்தின் முதல் எழுத்தான “ஓம்” என்பதன் நடுவில் உள்ள “உ” என்னும் எழுத்தானது (ஓம் = அ, உ, ம), “மட்டும்” என்னும் பொருள் அளிக்கிறது; அதாவது, ஜீவன் ஈசுவரனுக்காக மட்டுமே உள்ளான் என்பதும், அவன் மற்றவர்களுக்காக உள்ளான் என்பது மறுக்கப்படவும் செய்கிறது. இந்த மறுப்பானது அந்யயோக வ்யவச்சேதம் எனப்படுகிறது. இத்தகைய சேஷத்வம் பகவான் தொடங்கி அடியார்கள்வரை நீடிப்பதை நாம் வேறு ஓர் இடத்தில் விளக்குவோம்.

சேதனனின் செயல்பாடு

மூலம் - இப்படியிருக்கிற சேதனருக்குப் ப்ரவ்ருத்தியாவது பராதீனமுமாய் பரார்த்தமுமான கர்த்தருத்வமும் போக்த்தருத்வமும். ஈசுவரன் தன் போக்த்தருத்வார்த்தமாக இவர்களுக்குக் கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்களை உண்டாக்குகையால் இவை பரார்த்தங்கள்.

விளக்கம் - சேதனர்களின் செயல்பாடு என்பது ஈசுவரனின் ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்ப கர்மங்களை இயற்றியபடி இருப்பது, அந்தக் கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவிப்பதும் ஆகும். இவ்விதம் அவர்கள் கர்மம் இயற்றுவதும், அவற்றின் பலனை அனுபவிப்பது ஈசுவரனின் ஸங்கல்பம் காரணமாகவே என்பதால், அவர்கள் அவனுக்காகவே உள்ளனர் அன்றி, தங்களுக்காக அல்ல.

மூன்று வகையான சேதனர்களின் செயல்பாடுகளும் வேறுபாடுகளும்

மூலம் - பத்தசேதனருக்கு நீங்கியுள்ளாரில் பேதம், அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த யுக்தராயிருக்கை. இவர்களுக்கு அந்யோந்யம் வரும் ஞான ஸுகாதி பேதத்தை ப்ரஹ்மாத்ரிஸ்தம்ப பர்யந்தங்களான வகுப்புகளிலே கண்டு கொள்வது. இப்பத்த சேதநர் தந்தாமுக்குக் கர்மானுரூபமாக ஈசுவரன் அடைத்த சரீரங்களை தர்மி ஸ்வரூபத்தாலும் தரியா நிற்பார்கள், தர்மியால் வருகிற தாரணம் சரீரத்தினுடைய ஸத்தைக்குப் ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் ஜாக்ரதாத்யவஸ்தையில் தர்மபூதஞானத்தாலே வருகிற

சரீரதாரணம் புருஷார்த்த ததுபாயானுஷ்டானங்களுக்கும், க்ருதோபாயனான பரமைகாந்திக்கு பகவதனுபவ கைங்கர்யங்களுக்கும் உபயுக்தமாயிருக்கும். பாபக்ருத்துக்களுக்கு இச்சரீரதாரணம் விபரீத பலத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். இஜ்ஜீவர்கள் இச்சரீரத்தை விட்டால் இதின் ஸங்காதம் குலையுமித்தனை. சரீரத்துக்கு உபாதானமான த்ரவ்யங்கள் ஈச்வர சரீரமாய்க் கொண்டு கிடக்கும். பத்தசேநருக்கு இதரரிற் காட்டில் ஸ்திதி பேதம் யாவந்மோக்ஷம் அனுவர்த்திக்கை. ப்ரவ்ருத்தி பேதம் புண்ய பாப அனுபயருபங்களான த்ரிவித ப்ரவ்ருத்திகளும்.

விளக்கம் - ஸம்ஸார பந்தம் என்னும் பிடியில் சிக்கியுள்ள சேதனர்களுக்கும் மற்ற சேதனர்களுக்கும் (முக்தர், நித்யர்) உள்ள வேறுபாடு என்னவெனில் - பந்தத்தில் உள்ள சேதனர்கள் அறியாமை, கர்மங்கள், பூர்வ கர்ம வாஸனை, உலக விஷயங்களில் நாட்டம், ப்ரக்ருதியுடன் தொடர்பு என்பதைக் கொண்டுள்ளனர். ப்ரம்மன் தொடங்கி புல்பூண்டு வரை உள்ள ஜீவன்களில் ஞானம் மற்றும் சுக அனுபவங்கள் முதலானவற்றில் வேறுபாடுகளைக் காணலாம். தங்களுடைய கர்மம் காரணமாக ஈச்வரன் தங்களுக்கு அளித்த சரீரத்தை ஆதரித்தபடி இவ்வகை சேதனர்கள் உள்ளனர். தங்கள் சரீரங்களைத் தங்களது ஸ்வரூபம் மூலமாகவோ, தர்மபூதஞானம் மூலமாகவோ தாங்கியபடி உள்ளனர். ஸ்வரூபம் மூலம் தாங்கப்படுவதாலேயே சரீரம் வாழ்கிறது. விழித்திருக்கும் நிலையில் தர்மபூதஞானத்தின் காரணமாக இந்தச் சரீரமானது வாழ்வின் புருஷார்த்தங்களைத் தேட முயற்சி செய்தபடி உள்ளது. அத்தகைய புருஷார்த்தங்களைப் பெற உதவும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகிறது. மிகவும் உயர்ந்த பரமைகாந்திகளுக்கு தர்மபூதஞானம் வழியாக, இந்தச் சரீரம் பகவத் அனுபவத்திலும், பகவானின் கைங்கர்யத்திலும் ஈடுபடுத்தப்படுகிறது. பாபம் நிறைந்தவர்களுக்கு இந்தச் சரீரமானது மேலும் பாபம் செய்யக் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது. ஜீவன் இந்த உடலை விடும்போது, இது அழியத் தொடங்குகிறது. சரீரம் உண்டாக முக்கியமான காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்கள் ஈச்வரனின் சரீரமாக நிலைத்து விடுகின்றன. மற்ற சேதனர்களைக் காட்டிலும், பத்தசேதனர்களின் நீடிப்பு (ஸ்திதி) என்பது, மோக்ஷம் அடையும்வரை, இந்தச் சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்டபடி இருப்பதாகும். இவர்களின் செயல்பாடு (ப்ரவ்ருத்தி) என்பது, “புண்யம், பாவம், இவை இரண்டும் அற்றது” என்று மூன்று வகையாகும்.

மூலம் - முக்தருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் பேதம் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியாலே ஆவிர்பூத ஸ்வரூபராயிருக்கை. ஸ்திதி பேதம் பூர்வாவதியுண்டான ஆவிர்பாவத்துக்கு உத்தராவதியன்றிக்கேயிருக்கை. இவர்களுக்கு அந்யோந்யம் ஸ்திதி பேதம் ஆவிர்பாவத்தில் முற்பாடு பிற்பாடுகளால் உண்டான முன்புற்ற ஏற்றச் சுருக்கம். ப்ரவ்ருத்தி பேதம் அநாதிகாலம் இழந்து பெற்ற பரிபூர்ண பகவதனுபவ ஜநித ப்ரீதிகாதிதமான யதாபிமத கைங்கர்ய விசேஷங்கள்.

விளக்கம் - முக்தி பெற்ற ஜீவன்களுக்கும் மற்ற ஜீவன்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவெனில், முக்தி பெற்ற ஜீவன்கள் தங்களுடைய தடைகளைக் கடந்து, தங்களின் ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்கள் ஆவர். இவர்களுடைய ஸ்திதி (நீடிப்பு) என்பது இவர்களுக்கு வெளிப்பட்ட ஸ்வரூபமானது முடிவில்லாமல் அப்படியே நிலைப்பது ஆகும். இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி (செயல்) என்பது எண்ணற்ற காலமாக இழந்திருந்த, பகவானின் மீது மிகவும் அன்புடன் உள்ள நிலை காரணமாக உண்டாகும் கைங்கர்யத்தை மீண்டும் பெறுதல் என்பதே ஆகும்.

மூலம் - நித்யருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் பேதம், அநாத்யாவிர்பூத ஸ்வரூபராய்ப் பரதந்த்ரராயிருக்கை. இவர்களுக்கு நீக்கியுள்ளாரிற் காட்டில் ஸ்திதி பேதம், அநாத்யநுவ்ருத்தமான சேஷிதத்வாநுபவம். இது நித்யருக்கெல்லாம் பொதுவானபடியாலே, இவர்களுக்கு அந்யோந்யம் ஸ்திதியில் வைஷம்யமில்லை. இவர்களுக்குப் ப்ரவ்ருதி பேதம், அநாதி ப்ரவாஹ நித்யங்களான கைங்கர்ய விசேஷங்கள்.

விளக்கம் - நித்யஸூரிகளுக்கும் மற்ற ஜீவன்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவெனில், நித்யஸூரிகள் அநாதியாகவே (தொடக்கம் இன்றி) தங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டவர்களாக, பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவர்களாக இருத்தல் ஆகும். மற்றவர்களுடைய இருப்பு என்பதற்கும், இவர்களுடைய இருப்பு என்பதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடானது, “இவர்களுடைய பகவத் அனுபவம் என்பது எல்லையற்ற காலமாக வளர்ந்தபடி உள்ளது”, என்பதாகும். ஆனால், இந்த நிலையானது அனைத்து நித்யஸூரிகளுக்கும் பொதுவானது என்பதால், இவர்கள் ஒவ்வொருக்கு இடையிலும், இருப்பு வேறுபாடு என்பது கிடையாது. இவர்களுடைய செயலில் உள்ள வேறுபாடு என்பது, எப்போதுமே வெள்ளம் போன்று பெருகுகின்ற கைங்கர்ய சிறப்பே ஆகும்.

நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் ஏற்படும் கைங்கர்யம்

மூலம் - அநந்த கருடாதிகளுக்கு அதிகார விசேஷங்களும் ததுசித கைங்கர்யங்களும் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்க, நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் ஸர்வவித கைங்கர்ய ஸித்தியுண்டென்கிற அர்த்தம் கூடுமோவென்னில் - ஸ்வாமியினுடைய அபிப்ராயத்துக்கு ஈடாக தனக்கு அபிமதங்களான கைங்கர்யங்களிலே கிடையாதவை ஒன்றுமில்லாமையாலும், ஓரொருத்தருக்கு வ்யவஸ்திதங்களான கைங்கர்யங்களைத் தாங்கள் அனுஷ்டிக்க வேணுமின்கிற அபிஸந்தி வேறொருத்தருக்குப் பிறவாமையாலும், ஆரேணுமொருவர் அனுஷ்டிக்கும் கைங்கர்யமும் ஸ்வாமிக்குப் ப்ரியமானபடியாலே ததுசித கைங்கர்யங்களும் ஸர்வருக்கும் ப்ரியமாய் கைங்கர்ய பலமான ப்ரீதியில் வாசியில்லாமையாலும் ஸர்வருக்கும் ஸர்வவித கைங்கர்ய ஸித்தி உண்டென்கையில் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - ஆதிசேஷன், கருடன் முதலான நித்யஸூரிகள் ஒரு சில குறிப்பிட்ட பணிகளையும் கைங்கர்யங்களையும் செய்து வருகின்றனர் என்று சொல்வதுண்டு. அப்படியென்றால் எம்பெருமானார் கூறும் கருத்தான, “நித்யஸூரிகளும் முக்தி பெற்றவர்களும் அனைத்து விதமான கைங்கர்யமும் செய்து வருகின்றனர்”, என்பது முரணாகி விடுகிறதே எனலாம். இதற்கு விடை - அவர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான செயல்களைச் செய்ய எந்தத் தடையும் இல்லை, ஆனால் தங்களில் மற்றொருவர் செய்கின்ற அதே செயலைத் தாங்களும் செய்யவேண்டும் என்ற (போட்டி மனப்பான்மை) எண்ணம் அவர்களுக்கு இல்லை என்பதே இங்கு கருத்து. மேலும் இவர்களில் யார் எந்தவிதமான கைங்கர்யம் செய்தாலும் எம்பெருமானுக்கு அதனால் உகப்பே உண்டாகும். ஆகவே யாரோ ஒருவர் ஏதேனும் ஒரு கைங்கர்யத்தைச் செய்வதால், அனைவருக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல், அவர் செய்த கைங்கர்யம் கண்டு மகிழ்வே உண்டாகிறது. இவர்களுக்கு அதனால் உண்டாகும் மகிழ்வில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. ஆகவே அனைவருக்கும் அனைத்து கைங்கர்யமும் உண்டு என்று எம்பெருமானார் கூறுவதில் முரண்பாடு இல்லை.

தர்மபூத ஞானம்

மூலம் - இவ்வாத்மாக்களெல்லாருக்கும் தர்மஸ்வரூபம் போலே தர்மபூதஞானமும் தர்வ்யமாயிருக்க, இதின் ஸ்வரூபத்தைத் தனித்து இங்கு அருளிச் செய்யாதொழிந்தது சேதநரென்று எடுத்த விசிஷ்டத்திலே விசேஷணமாய்ச் சொருகி நிற்கையடியாக.

விளக்கம் - (தர்மபூதஞானம் என்றால் என்ன - ஆத்மா என்பது ஞானமயமானது. அதன் ஸ்வரூபம் என்பது ஞானமே ஆகும். அதே நேரத்தில் ஞானம் என்பதைத் தனது ஒரு தன்மையாகவும் ஆத்மா கொண்டுள்ளது. இந்த ஞானம் தர்மபூதஞானம் என்பதாகும்). அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபம் என்பது ஒரு அடிப்படையாக உள்ளது போன்று, தர்மபூதஞானமும் அடிப்படையாக உள்ளது. இத்தகைய தர்மபூதஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை இங்கு கூறாமல் விட்டதற்குக் காரணம், சேதநன் என்று கூறும்போது அந்தப் பதத்திலேயே அடங்கி விடுவதால் ஆகும்.

மூலம் - இத்தர்மபூதஞானம் விஷயப்ரகாச தசையிலே ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கும். இது ஈச்வரனுக்கும், நித்யருக்கும் நித்யவிபுவாயிருக்கும். மற்றுள்ளோருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மானுரூபமாக பஹுவித ஸங்கோச விகாஸவத்தாய் முக்தாவஸ்தையிலே ஏகவிகாஸத்தாலே பின்பு யாவத்காலம் விபுவாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இந்த தர்மபூதஞானம் என்பது அந்தந்த ஆத்மாவிற்கு ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து உணர்த்தும் நேரத்தில், தானாகவே தகுந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டுவிடும். ஸர்வேச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் இது எப்போதும் எங்கும் எல்லாவற்றையும் அறியும் விதமாக பரந்து காணப்படும். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள மற்றவர்களுக்கு, அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப இது சுருங்கியும் விரிவடைந்தும் காணப்படும். முக்தர்களுக்கு இது ஒரு முறை நன்றாக மலர்ந்து, பின்னர் சுருங்காமல் அப்படியே நீடித்து நிற்கும்.

மூலம் - இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தியாவது விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கையும், ப்ரயத்நாவஸ்தையிலே சரீராதிகளைப் ப்ரேரிக்கையும், பத்த தசையில் ஸங்கோச

விகாரங்களும், ஆனுகூல்ய ப்ரதீகூல்ய ப்ரகாசமுகத்தாலே போகமென்கிற அவஸ்தையை அடைகையும். போகமாவது தனக்கு அனுகூலமாகவாதல், ப்ரதிகூலமாகவாதல் ஒன்றை அனுபவிக்கை.

விளக்கம் - தர்மபூதஞானத்தின் செயல்பாடு (ப்ரவ்ருத்தி) என்பது என்னவெனில் அனைத்து விஷயங்களையும் உணர்த்துவது (விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் ஏற்படுத்துவது), சரீரம் மற்றும் புலன்களை வழி நடத்தவோ அல்லது வழி நடத்த விருப்பமோ கொள்வது, ஸம்ஸார நிலையில் சுருங்கியும் விரிவடைந்தும் இருப்பது, விஷயங்களை அனுபவிப்பதன் மூலம் எது ஏற்கப்படலாம் எது தள்ளப்படலாம் என்று உணர்த்துவது போன்றவை ஆகும். போகம் என்பது எந்தப் பொருள் தனக்கு ஏற்கும், எது ஏற்காது என்று அனுபவத்தின் மூலம் அறிதல் ஆகும்.

மூலம் - ஈச்வரவிபூதியான ஸர்வவஸ்துவுக்கும் ஆனுகூல்யம் ஸ்வபாவமாய் இப்படி ஈச்வரனும் நித்யரும் முக்தரும் அனுபவியாநிற்க, ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காலபேதத்தாலும் புருஷ பேதத்தாலும் தேசபேதத்தாலும் அல்பானுகூலமாயும் ப்ரதிகூலமாயும் உதாஸீநமாயுமிருக்கிற இவ்விபாகங்களெல்லாம் இவ்வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தங்களல்ல. இது இவர்களுடைய கர்மங்களுக்கீடாக ஸத்ய ஸங்கல்பனான ஈச்வரன் இவர்களுக்கு பலப்ரதானம் பண்ணின ப்ரகாரம்.

விளக்கம் - ஈச்வரனின் விபூதியாக உள்ள அனைத்துப் பொருள்களுமே, அவற்றின் இயல்பாகவே அனைவராலும் ஏற்கப்படும் தன்மையுடனேயே உள்ளன. இவை ஈச்வரனாலும், நித்யஸூரிகளாலும், முக்தர்களாலும் ஏற்கும்படியாகவே உள்ளன. ஆனால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கு இந்தப் பொருள்கள் ஒரு சில நேரங்களில், ஒரு சில இடங்களில், ஒரு சிலருக்கு ஏற்கும்படியாகவும், வேறு சில நேரம், இடம், மனிதர்களுக்கு ஏற்காதபடியாகவும் உள்ளன. ஆனால் இந்த முரண்பாடு நிறைந்த தன்மைகள், அந்தப் பொருள்களுக்கு இயற்கையாக இருப்பதில்லை. இவ்விதம் ஒரே பொருள் பலருக்குப் பலவிதமாக உள்ளது என்ற நிலை, அவரவர்களின் கர்மம் காரணமாக, ஸர்வேச்வரனின் மாற்ற இயலாத ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்படுகின்றன.

மூலம் - இக்கர்மபலம் அனுபவிக்கைக்குப் பத்தருக்கு ஸ்வரூப யோக்யதையும், ஸஹகாரி யோக்யதையுமுண்டு. ஸ்வரூப யோக்யதை பரதந்த்ர சேதநத்வம். ஸஹகாரி யோக்யதை ஸாபராதத்வம். நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் பரதந்த்ர சேதநதையாலே ஸ்வரூப யோக்யதையுண்டேயாகிலும், ஈச்வராநபிமத விபரீதானுஷ்டானமில்லாமையாலே ஸஹகாரி யோக்யதை இல்லை. ஈச்வரன் ஸர்வம் ப்ரசாஸிதவாய்த் தானொருத்தருக்கு சாஸநீயனன்றிக்கே நிற்கையாலே, பரதந்த்ர சேதநத்வமாகிற ஸ்வரூப யோக்யதையுமில்லை, ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞாதி லங்கனமாகிற ஸஹகாரி யோக்யதையுமில்லை.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கு இக்கர்ம பலன்களை அனுபவித்தல் என்பது இயற்கையிலேயும், தங்களுடனேயே உள்ள வேறு சில காரணங்களாலும் ஆகும். அவர்கள் மற்றவருக்கு (ஈச்வரனுக்கு) அடங்கியவர்கள் என்பதால், இவ்விதம் கர்மபலனை அனுபவித்தல் இயற்கையாகிறது. வேறு சில காரணங்கள் எவை என்றால் ஈச்வரனுக்கு எதிரான சில பாவச்செயல்களைச் செய்வது ஆகும். நித்யர்களும், முக்தர்களும் ஈச்வரனுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பதால் அவர்களுக்கும் இயற்கையாகவே கர்மபலன் அனுபவித்தல் என்பது உண்டு. ஆனால் அவர்கள் ஈச்வரனின் விதிகளை மீறாமல் உள்ளதால், வேறு காரணங்களால் கர்மபலன் அனுபவித்தல் என்ற நிலை அவர்களுக்கு உண்டாகாது. ஈச்வரன் அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், யாருக்கும் கட்டுப்பட்டு இல்லாதவனாகவும் இருப்பதால் இப்படிப்பட்ட கர்மபலனை அனுபவித்தல் என்பது அவனுக்கு இயற்கையாகவே கிடையாது. அவனுக்கு இப்படித்தான் நடக்கவேண்டும் என்ற விதிகளை விதிக்க யாரும் இல்லாததால், மற்ற காரணங்களால் கர்மபலன் அனுபவித்தல் என்பதும் இல்லை.

மூலம் - ஜீவேச்வரரூபரான ஆத்மாக்களெல்லாருடையவும் ஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாசம். இத்தர்மி ஸ்வரூப ப்ரகாசத்துக்குப் பத்தருக்குமுள்பட ஒரு காலத்திலும் ஸங்கோச விகாஸங்களில்லை. ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் தர்மபூதஞானம் விஷய ப்ரகாசன வேளையிலே ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும். ஞானத்வமும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமும் தர்மதர்மிகளுக்கு ஸாதாரணம். தர்மபூதஞானத்துக்கு விஷயித்வமேற்றம். தர்மியான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குப் ப்ரத்யக்த்வம் ஏற்றம். ஞானத்வமாவது கஸ்யசித் ப்ரகாசகத்வம், அதாவது தன்னுடையவாகவுமாம் வேறொன்றினுடையவாகவுமாம் ஏதேனுமொன்றினுடைய வ்யவஹாராநுகுண்யத்தைப்

பண்ணுகை. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமாவது தன்னை விஷயீகரிப்பதொரு ஞானாந்தரத்தால் அபேசைஷயறத்தானே ப்ரகாசிக்கை. தர்மபூதஞானத்துக்கு விஷயித்வமாவது தன்னையொழிந்ததொன்றைக் காட்டுகை. ஆத்மாக்களுக்குப் ப்ரத்யக்த்வமாவது ஸ்வஸ்மை பாஸமாநத்வம், அதாவது தன் ப்ரகாசத்துக்குத்தான் பலியாயிருக்கை என்றபடி. ஏதேனுமொரு வஸ்துவின் ப்ரகாசத்துக்குப் பலியென்கிற ஸாமாந்யாகாரத்தைத் தன் ப்ரகாசத்துக்குத் தான் பலியென்று விசேஷித்தவாறே ப்ரத்யக்த்வமாம். இவ்விசேஷமில்லாத வஸ்துவுக்கு இஸ்ஸாமாந்யமும் இத்தோடு வ்யாப்தமான சேதநத்வமுமில்லை. இத்தர்ம தர்மிகளிரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருந்தாலும் நித்யத்வாதி தர்மவிசேஷ விசிஷ்ட ரூபங்களாலே ஞானாந்தர வேத்யங்களுமாம். தன்னுடைய தர்மபூதஞானம் தனக்கு ஞானாந்தர வேத்யமாம்போது ப்ரஸரண பேதமாத்தரத்தாலே ஞானாந்தர வ்யபதேசம்.

விளக்கம் - ஜீவன், ஈச்வரன் போன்ற ஆத்மாக்கள் அனைத்தும் இயல்பாகவே தங்களுக்குத் தாங்கள் ப்ரகாசமானவை ஆகும். இவ்விதம் தங்களுக்குத் தாங்களே ப்ரகாசமாக உள்ள நிலை என்பது, ஸம்ஸாரிகள் உட்பட யாருக்கும், எக்காலத்திலும் சுருங்குவதோ விரிவதோ இல்லை. ஒரு பொருளைக் காண்பிக்கும்போது தர்மபூதஞானம் என்பது தனது ஆத்மாவிற் குப் ப்ரகாசமாகவே உள்ளது. ஆக ஆத்மாவிற் கு இயற்கையாகவே உள்ள ஞானம் (ஸ்வரூப ஞானம்) மற்றும் தர்மபூதஞானம் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமை என்னவென்றால், இரண்டுமே மற்ற எதனின் உதவியும் இன்றி ப்ரகாசிக்கக்கூடியவை ஆகும். தர்மபூதஞானத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால், பொருள்களை உணர்த்துவது (விஷயித்வம்) ஆகும். ஸ்வரூப ஞானத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால் தன்னைத்தானே உணர்த்துவது (ப்ரத்யக்த்வம்) ஆகும். இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள ஞானம் என்பது ஒன்றை உணர்த்துவது என்பதாகும். அதாவது, ஞானம் என்பது தன்னைப் பற்றியோ, அல்லது மற்ற ஒன்றைப் பற்றியோ உணர்த்துகிறது, தன் மீதோ அல்லது மற்றவற்றின் மீதோ செயலாற்றவும் வைக்கிறது. ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்றால் தன்னை விளக்க, மற்ற ஏதோ ஒரு ஞானம் அவசியம் இல்லாமல், தானாகவே தன்னை விளங்கவைப்பதாகும். தர்மபூதஞானத்தின் தன்மை என்பது தன்னை அல்லாமல் மற்றொரு பொருளை உணர்த்துவது ஆகும். ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூப ஞானம் என்பதின் தன்மை தன்னையே உணர்த்துவது ஆகும். எந்த ஒரு பொருளைப் பற்றி உணர்த்தப்பட்டாலும், அந்த ஞானத்தால் பலனடைவது ஆத்மாவே

ஆகும்; இந்தக் கருத்து பொதுப்படையான ஒன்றாகும்; இந்த வரியில் உள்ள “எந்த ஒரு பொருளைப் பற்றி உணர்த்தப்பட்டாலும்” என்பதில் உள்ள “பொருள்” என்னும் பொதுவான பதத்தை, “ஆத்மா” என்று குறிப்பிட்டுக் கூறினால், தன்னைப் பற்றியே ஆத்மா அறிந்துகொண்டு, அதனால் தானே பலனடைவதாக ஆகிறது அல்லவா? இதுவே ப்ரத்யக்த்வம் என்பதாகும். இது போன்று ப்ரத்யக்த்வம் இல்லாத பொருள் ஏதேனும் உள்ளது என்றால், அந்தப் பொருளுக்குத் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் திறன் இல்லை, அப்படிப்பட்ட பொருள் சேதனம் என்று கூற இயலாததாகும். தர்மபூதஞானமும், அந்த ஞானம் உள்ள ஆத்மாவும் தங்களைத் தாங்களே வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும் திறன் உள்ளவையாகிலும், சாஸ்த்ரம் மூலமும் இவற்றை வெளிப்படுத்த இயலும். இவ்விதம் சாஸ்த்ரம் மூலமாக நித்யத்தன்மை முதலானவற்றை விளக்க இயலும். ஆக இவ்விதம் தானே வெளிப்படக்கூடிய தர்மபூதஞானமும், மற்ற ஒரு ஞானம் மூலம் விளக்கப்படலாம், அந்த ஞானம் என்பது தர்மபூதஞானத்தின் ஒரு பகுதியே ஆகும்.

தத்வம் - 2 - அசித் அல்லது அசேதனம்

அசேதனத்தின் இலக்கணம்

மூலம் - த்ரிவிதாசேதனங்களும் பரருக்கே தோன்றக் கடவனவாயிருக்கும். அசேதனத்வமாவது ஞானாச்ரயமன்றிக்கேயொழிகை. பிறருக்கே தோன்றுகையாவது தன் ப்ரகாசத்துக்குத்தான் பலியன்றிக்கேயொழிகை. இவையிரண்டும் தர்மபூத ஞானாதிகளுக்கும் துல்யம்.

விளக்கம் - மூன்றுவகையான அசேதனங்கள் மற்றவர்களுக்காக தோன்றுகின்றனவே அல்லாமல் தங்களுக்காக அல்ல. அசேதனம் என்றால் ஞானம் இன்றி இருத்தல் என்பதாகும். மற்றவர்களுக்காக தோன்றுதல் என்பதன் பொருளாவது, அவை தங்களுக்குத் தாங்களே பயன் அளித்துக்கொள்வதில்லை என்பதாகும். இவைகளுடைய தர்மபூதஞானம் என்பதற்கும் இந்த இரண்டும் (ஞானம் இல்லாமல் இருக்கும் நிலை, தனக்காக இல்லாமல் உள்ள நிலை) பொருந்தும்.

ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்தஸத்வம்

மூலம் - த்ரிவிதாசேதநங்களென்றெடுத்தவற்றில் ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள். சுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை. பகவச்சாஸ்த்ராத்ரி பராமர்சம் பண்ணினவர்கள் ஞானாத்மகத்வம் சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, சுத்தஸத்வ த்ரயத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்பார்கள்.

பொருள் - மூன்று வகையான அசேதங்களில் ப்ரக்ருதியும், காலமும் ஜடப்பொருள்கள் ஆகும். ஒரு சிலர் சுத்தஸத்வத்தையும் ஜடப்பொருள் என்று கூறுவதுண்டு; ஜடப்பொருள் என்றால் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்த இயலாத பொருள் ஆகும். பாஞ்சராத்த்ரம் முதலான ஆகமங்களை ஆராய்ந்து கற்றவர்கள், “சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி, சுத்தஸத்வம் என்பது ஞானம் பொருந்தியதாக உள்ளதால், ஜடம் அல்ல. தானாகவே வெளிப்படக்கூடியது”, என்பார்கள் (சுத்தஸத்வம் என்பது முழுவதும் ஸத்வமயமானது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இது மட்டுமே உள்ளது. எம்பெருமான், பெரியபிராட்டி ஆகியோரின் திருமேனிகள் சுத்தஸத்வத்தால் ஆனவை என்றே அறியப்படுகிறது).

மூலம் - இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரவேத்யமாக வேண்டாதே தானே தோன்ற வேண்டாவோவென்னில் ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் ஸ்வரூபமும் தர்மபூதஞானமும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்க ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் வேறெல்லார்க்கும் ஞானாத்ர வேத்யமானாற் போலவும், தர்மபூதஞானம் ஸ்வாச்யத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் இதரருக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசம் அல்லாதாப்போலவும் இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் (சுத்தஸத்வம்) தானாகவே வெளிப்படும் திறன் உள்ளது என்றால், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறியப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாதது என்றால், அது ஏன் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளது? இதற்கான விடை கூறுவோம். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஞானமும், அதன் தர்மபூதஞானமும் தானாகவே வெளிப்படக்கூடியவை ஆகும். இதில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்கு

மட்டுமே வெளிப்படும், மற்றவர்களுக்கு அவரவர்களின் தர்மபூதஞானம் வழியாகவே மற்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் புலப்படும். ஆனால் தர்மபூதஞானம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்கு மட்டுமே புலப்படும், மற்றவர்களுக்கு அல்ல. இது போன்று சுத்தஸத்வம் என்பது ஈச்வரன், நித்யர், முக்தர் ஆகியோருக்கு மட்டுமே தானாகவே வெளிப்படும், மற்றவர்களுக்கு அல்ல. ஆக இந்தக் கருத்துக்களில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

மூலம் - “யோ வேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: | தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ரசக்ஷ்மஹே” என்கிறபடியே தர்மபூதஞானத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாஷாத்தகரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு சுத்தஸத்வ த்ரயம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில், இவனுடைய தர்மபூதஞானம் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிறாப்போலே இதுவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கலாம். இப்படி நித்யருக்கும் துல்யம். விஷயப்ரகாச காலத்திலே தர்மபூதஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாற்போலே முக்தருக்கும் அவ்வவஸ்தையிலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியானது விஷயப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்மவிசேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாற்போலே சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியும் பத்ததசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே சுத்தஸத்வம் பத்தருக்கு ப்ரகாசியாதொழுகிறது.

விளக்கம் - ந்யாய தத்வத்தின் மங்கள ச்லோகம், “யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ரசக்ஷ்மஹே - எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் தனது ஸ்வபாவம் காரணமாக அறிகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஹரியை வணங்கிவிட்டு ந்யாயதத்வம் என்ற இந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கூறுகிறோம்”, என்றது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். சுத்தஸத்வமானது ஸர்வேச்வரனின் தர்மபூதஞானத்தாலேயே அவனுக்குப் புலப்படுகிறது, இப்படி உள்ளபோது அவனுக்கு சுத்தஸத்வம் தானாகவே புலப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படி? விடை அளிப்போம் - ஸர்வேச்வரனின் தர்மபூதஞானம் என்பது அவனது திவ்யமான ஸ்வரூபம் உட்பட அனைத்தையும் புலப்பட வைக்கிறது என்று கூறினோம், ஆயினும் அவனது ஸ்வரூபம் தானாகவே வெளிப்படவல்லது என்று கூறவில்லையா? இதுபோன்று அவனுக்கு சுத்தஸத்வமும் தர்மபூதஞானம் வழியே வெளிப்பட்டாலும், தானாகவே

வெளிப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இது நித்யசூரிகளுக்கும் பொருந்தும். ஒரு பொருளை உணர்த்தவல்ல காலத்தில், அந்த ஆத்மாவிற்கு தர்மபூதஞானம் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துவது போன்று (அந்தப் பொருள் உணரப்படுவதே தர்மபூதஞானம் தன்னை வெளிப்படுத்துவதால்தான்), முக்தி அடைந்தவர்களுக்கு சுத்தஸத்வமானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும். இதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆனால் கர்மம் காரணமாக, ஒரு பொருளை உணர்த்தவேண்டிய நேரத்தில்கூட தர்மபூதஞானம் தடைபட்டு, தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள இயலாமல் போகலாம். இது போன்றே ஸம்ஸார பந்தத்தில் உள்ளதால், சுத்தஸத்வம் என்பது தன்னைத் தானாகவே வெளிப்படுத்த இயலாமல் போகிறது.

திய: ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா
பத்தே கதாசித் ஸம்ருத்தம் ததா அத்ராபி நியம்யதே

பொருள் - மோக்ஷ காலத்தில் தானாகவே வெளிப்படும் தர்மபூதஞானமானது, ஸம்ஸார காலத்தில் சில நேரங்களில் தடைபட்டு உள்ளது, இது போன்றே சுத்தஸத்வ விஷயத்திலும் கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - இவ்வளவு அவஸ்தாந்தராபத்தி விகாரி த்ரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையாலே ப்ரமாண ப்ரதிபந்நார்த்தத்துக்கு யுக்தி விரோதம் சொல்ல வழியில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே உபசாரத்தாலே நிர்வஹிக்கப்பார்க்கில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலும் ஞானாதி சப்தங்களை அந்யபரங்களாக்கலாம். ஸ்வயம்ப்ரகாசத்துக்கு ரூப ரஸாதி குணங்களுக்கும் அவையடியாக வந்த ப்ருதிவ்யாதி விபாகமும் பரிணாமாதிகளும் கூடுமோவென்கிற சோத்யமும் தர்மபூதஞானத்துக்கும் தர்மிஞானத்துக்குமுண்டான வைஷம்யங்களை ப்ரதிபந்தியாகக் கொண்டு ப்ரமாணபலத்தாலே பரிஹ்ருதம். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சுத்தஸத்வத்ரயத்தை ஞாத்ருத்வமில்லாமையாலே த்ரிவிதாசேதனங்களென்று சேரக்கோத்தது. இவ்வசேதநங்கள் மூன்றுக்கும் ப்ரவ்ருத்தியாவது ஈச்வர ஸங்கல்பாநுரூபங்களான விசித்ர பரிணாமாதிகள்.

விளக்கம் - தொடர்ந்து மாற்றம் அடைந்தபடி உள்ள பொருள்கள் ஒரு சில நேரங்களில் ஒருவரால் ஏற்கவும்படலாம், நிராகரிக்கவும்படலாம், மற்றவர்களும் அந்தப் பொருள் குறித்து இதே போன்று இருக்க வாய்ப்புண்டு. இதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ப்ரமாணங்களால் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு உதாரணம் மூலம் முரண்பாடு கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இங்கு ஒரு சிலர், “சுத்தஸத்வமானது தானாகவே வெளிப்படும் என்பது உபசாரமாக (உதாரணமாக சிங்கம் போன்ற மாணவன் என்றால் அது அந்த மாணவனைப் புகழ்வதற்கான உபசாரமாகும். உண்மையில் அவன் சிங்கம் அல்லன்) மட்டுமே கூறப்படுகிறது, உண்மையில் அவ்விதம் இல்லை”, என்று கூறலாம். இப்படிக்கொண்டால், “ஆத்மாவும் ஞானமயமானது அல்ல, ஆனந்தமயமானது அல்ல”, என்றும் கூறலாமே. இது பெருத்த முரண்பாடாகிவிடும் அல்லவோ? இவர்கள், “தானாகவே வெளிப்படும் ஒரு பொருளுக்கு எவ்விதம் ரூபம், சுவை, குணங்கள் முதலானவை அமையும்? தானாகவே வெளிப்படும் ஆத்மா, தர்மபூதஞானம் போன்றவற்றுக்கு இது போன்று சுவை, ரூபம் முதலானவை இல்லை அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். தானாகவே வெளிப்படும் பொருள்களில் அடிப்படையான பேதங்கள் உள்ளதால் இவ்விதம் ஒத்துக் கூற இயலாது. ஆகவே இது போன்ற இடங்களில் சாஸ்த்ரங்களையே ப்ரமாணங்களாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். தானாகவே வெளிப்படும் சுத்தஸத்வம் என்பது சேதனம் மற்றும் அறிபவன் ஆகிய இரண்டின் தன்மைகளும் இன்றி இருப்பதால், இது மூன்று விதமான அசேதனத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த மூன்று வகையான அசேதனங்களின் செயல்பாடு (ப்ரவ்ருத்தி) என்பது ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தின் காரணமாக தொடர்ந்து மாறியபடி இருத்தலே ஆகும் (பரிணாமம்).

த்ரிகுண த்ரவ்யங்கள்

மூலம் - இவற்றில் த்ரிகுண த்ரவ்யத்துக்கு ஸ்வரூபபேதம் குண த்ரயாச்ரயத்வம். ஸதத பரிணாமசீலமான இத்த்ரவ்யத்துக்கு ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் அந்யோந்யம் ஸமமானபோது மஹாப்ரளயம். விஷமமானபோது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள். குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்திலே மஹதாதி விகாரங்கள். இதில் விக்ருதமல்லாத ப்ரதேசத்தையும் விக்ருதமான ப்ரதேசத்தையுங்கூட ப்ரக்ருதி மஹதஹங்கார தந்மாத்ர

பூதேந்த்ரியங்களென்று இருபத்து நாலு தத்த்வங்களாகச் சாஸ்த்ரங்கள் வகுத்துச் சொல்லும். சில விவக்ஷாவிசேஷங்களாலே ஓரோரிடங்களில் அவாந்தர வகுப்புக்களும் அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளும் அவ்வோ உபாஸநா திகாரிகளுக்கு அறியவேணும். ஆத்மாவுக்கு அவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியறிகை இங்கு நமக்கு ப்ரதானம்.

விளக்கம் - மூன்று அசேதனங்களில் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம் (இயல்பான தன்மை) என்பது மூன்று குணங்களுடன் (தன்மைகளுடன்) உள்ளதே ஆகும். இந்தப் ப்ரக்ருதி என்பது எப்போதும் மாறியபடியே இருப்பதாகும். ப்ரக்ருதியில் உள்ள ஸத்வ, ரஜோ மற்றும் தாமஸ குணங்கள் சரிசமமாக உள்ளபோது, மஹாப்ரளயம் உண்டாகிறது. இவை வேறுபடும்போது ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது. இந்தக் குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டாகும்போது, ப்ரக்ருதியானது மஹத் முதலானவைகளாக மாறுகிறது. மாறுபடாமல் உள்ள ப்ரக்ருதியின் பகுதி, மாறுபடும் ப்ரக்ருதியின் பகுதி என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. அவையாவன - ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹுங்காரம், ஐந்து தந்மாத்திரைகள், ஐந்து பூதங்கள், பதினொன்று இந்த்ரியங்கள் - ஆகும். இப்படியாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவுகளைப் பற்றியும், அந்தந்த பிரிவுக்கு அதிபதியான தேவதை பற்றியும் இவற்றை த்யானம் செய்யும் தகுதி பெற்றவர்கள் அறியவேண்டும். இவை அனைத்தும் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவை என்பதும், அந்த வேறுபாடு என்ன என்பதும் நாம் முக்கியமாக அறியவேண்டியதாகும்.

இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள்

மூலம் - இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அஸ்த்ர பூஷணாதி ரூபங்களாய் நிற்கும் நிலையை

புருடன் மணிவரம் ஆக பொன்றா மூல
பிரகிருதி மறுவாக மான் தண்டாகத்
தெருள் மருள் வாள்மறைவாக ஆங்காரங்கள்
சார்ங்கம் சங்காக மனம் திகிரி ஆக
இருடிகங்கள் ஈர் ஐந்தும் சரங்களாக

இருபூதமாலை வனமாலையாகக்
கருடன் உருவாம் மறையின் பொருளாம் கண்ணன்
கரிகிரிமேல் நின்று அனைத்தும் காக்கின்றானே

என்கிற கட்டளையிலே அறிகை உசிதம்.

விளக்கம் - இந்த இருபத்திநான்கு தத்வங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆயுதங்களாகவும், ஆபரணங்களாகவும் உள்ளதைக் கீழே உள்ள ச்லோகம் மூலம் அறியலாம். (ச்லோகத்தின் பொருள்) - கருடனைச் சரீரமாகக் கொண்ட வேதத்தின் பொருளாக கண்ணன் உள்ளான். அவனுடைய திருமார்பில் உள்ள, இரத்தினங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததான கௌஸ்துப மணியாக ஜீவன் உள்ளான். அவனது திருமார்பில் உள்ள ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவாக, நாசம் அடையாத ப்ரக்ருதி உள்ளது. அவனது கதையாக மஹத் உள்ளது. ஞானம் என்பது அவனது வாளாகவும், அஜ்ஞானம் என்பது அந்த வாளின் உறையாகவும் உள்ளன. அஹங்காரங்கள் சார்ங்கம் என்னும் வில்லாகவும், சங்காகவும் உள்ளன. மனம் என்பது சக்கரமாக உள்ளது. பத்து இந்திரியங்கள் வில்லின் பாணங்களாக உள்ளன. தந்மாத்திரைகள் ஐந்தும், பஞ்ச பூதங்களும் மாலையாக உள்ளன. இப்படியாக ஹஸ்திகிரி மீது நிற்கும் கண்ணன் அனைத்தையும் காக்கிறான்.

மூலம் - இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்யோந்ய ஸ்வரூபபேதமும் அவ்வோ லக்ஷணங்களாலே ஸித்தம். இவற்றில் கார்யமான இருபத்திமூன்று தத்வங்களுக்கும் இவற்றால் ஆரப்தங்களானவற்றுக்கும் ஸ்திதியில் வரும் ஏற்றச் சுருக்கங்கள் புராணங்களிலே ப்ரஸித்தமானபடியே கண்டு கொள்வது. “ஸ்வஸத்தா பாஸகம் ஸத்த்வம் குணஸத்த்வாத் விலக்ஷணாம்”, “தமஸ: பரமோ தாதா”, “அப்ராக்ருதம் ஸுரைர்வந்த்யம்” இத்யாதிகளாலே தமஸ்ஸுக்கு மேலான தேசவிசேஷம் ஸித்திக்கையாலே, “அநந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்த: ஸங்க்யானம் வா அபி வித்யதே | ததநந்தம் அஸங்க்யாத ப்ரமாணம் சாபி வை யத:” இத்யாதிகள் நித்யவியூதியில் அவச்சிந்நமல்லாத ப்ரதேசத்தாலே மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆனந்த்யம் சொல்லுகின்றன.

விளக்கம் - இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களின் ஸ்வரூபம் பற்றி அவைகளின் இலக்கணம் மூலமாக அறியலாம். இவற்றில் இருபத்துமூன்று தத்துவங்கள் ப்ரக்ருதியின்

மாறுதல்களால் வெளிப்படுகின்றன (இவை ப்ரக்ருதியின் கார்யங்கள்). மேலும் இவை ஒவ்வொன்றும் உண்டாக்கவல்ல மாறுபாடுகள் வெவ்வேறானவை, இவைகளின் விளைவுகளும் வெவ்வேறானவை என்பதை பல புராணங்கள் மூலம் அறியலாம். தமஸ்ஸுக்கு அப்பால் சுத்தஸத்வம் உள்ளதைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன: பெளஷ்கர ஸம்ஹிதை (25-42) - ஸ்வஸத்தா பாஸகம் ஸத்த்வம் குணஸத்த்வாத் விலக்ஷணாம் - சுத்தஸத்வம் என்பது தானாகவே வெளிப்படுவதாகும். இந்த சுத்தஸத்வம் என்பது ரஜோ, தமஸ் ஆகியவற்றுடன் உள்ள ஸத்வம் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ; யுத்தகாண்டம் (114-15) – தமஸ: பரமோ தாதா - தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் உள்ளவன் பரமாத்மா; ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (2-21) - அப்ராக்ருதம் ஸுரைர்வந்த்யம் - ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறானதும், நித்யஸூரிகளால் போற்றப்படுவதும் ஆகிய நித்யவியூதி - என்பது காண்க. ஆகவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - அநந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்த: ஸங்க்யானம் வா அபி வித்யதே தத் அநந்தம் அஸங்க்யாத ப்ரமாணம் ச அபி வை யத: - அந்தப் ப்ரக்ருதிக்கு அழிவில்லை, கால அளவு இல்லை, அளவிட இயலாத ஒன்றாகும் - என்று கூறும் வரியின் மூலம், நித்யவியூதிக்கு உட்படாத ப்ரக்ருதியின் முடிவின்மை மட்டுமே கூறப்பட்டது என்று அறியவேண்டும்.

மூன்று குணங்களின் செயல்பாடு பேதங்கள்

மூலம் - த்ரிகுணத்ரயத்துக்குப் ப்ரவ்ருத்தி பேதம் பத்தசேதநருடைய போகாபவர்கங்களுக்கும் ஈச்வரனுடைய லீலாரஸத்துக்குமாக ஸமமாகவும் விஷமமாகவும் பரிணாம ஸந்ததியையுடைத்தாய், தேஹேந்த்ரியாதி ரூபத்தாலே அவ்வோ வ்யாபாரங்களையும் பண்ணுகை. இது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களையிட்டுப் பத்தர்க்குத் தத்த்வங்களிலுண்மையை மறைத்து விபீத ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகிறது போகார்த்தமாக. இதுதானே அபவர்க்கார்த்தமாக ஸத்த்வ விவ்ருத்தியாலே தத்த்வங்களை யதாவத் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இவையெல்லாம் ஈச்வரனுக்கு லீலாரஸாவஹமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதியின் செயல்பாடு என்பது ப்ரளயத்தின்போது மூன்று குணங்களைச் சரிசமமாக வைத்தபடி தான் மாறுவதும், ஸ்ருஷ்டியின்போது அவற்றுள் பேதங்கள் ஏற்படுத்தி தான் மாறுவதும், இவற்றை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டுள்ள ஜீவன்

அனுபவிக்கும் வகையில் செய்வதும், அந்த ஜீவன்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடவும், எம்பெருமானின் லீலைக்காக இவ்விதம் செய்வதும் ஆகும். இதற்கு ஏற்ற வகையில் பெயர் மற்றும் உருவம் எடுக்கிறது. அந்தந்த உடல் தொடர்பு காரணமாக இவை ரஜோ மற்றும் தாமஸங்களால் உண்மையான தத்வங்களை மறைத்து, தவறான ஞானம் உண்டாக்கிவிடுகிறது. இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஜீவனுக்கு ஸத்த்வ குணம் மேலோங்கும்போது, உண்மையான ஞானம் ஏற்பட்டு, மோக்ஷத்தைப் பெற அவன் செய்யும் முயற்சியில் உதவுகிறது. இவை அனைத்தும் எம்பெருமானின் லீலையாகவே உள்ளன.

சுத்தஸத்வத்தின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி

மூலம் - சுத்தஸத்வத்துக்கு ஸ்வரூபமேதம் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடு கலவாத ஸத்த்வகுணாச்ரயமாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதிமேதம் நித்யமான மண்டப கோபுராதிகளிலும் ஈச்வரனுடையவும் நித்யருடையவும் விக்ரஹ விசேஷங்களிலும் நித்யமாயிருக்கும். நித்யருடையவும், முக்தருடையவும் ஈச்வரனுடையவும் அநித்யேச்சையாலே வந்த விக்ரஹாதிகளில் அநித்யமாயிருக்கும். இதின் ப்ரவ்ருத்திமேதம் இவர்களுடைய இச்சைக்கீடான பரிணாமாதிகளாலே சேஷிக்கு போகோபகரணமாயும் சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யோபகரணமாயும் நிற்கை.

விளக்கம் - சுத்தஸத்வத்தின் ஸ்வரூபம் என்பது ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றுடன் கலவாத ஸத்வத்தின் இருப்பிடமாகத் திகழ்வதே ஆகும். இந்த சுத்தஸத்வமானது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ள மண்டபம் மற்றும் கோபுரங்களாக இருத்தல், ஈச்வரனின் விக்ரஹமாக இருத்தல், நித்யர்களின் சரீரமாக இருத்தல் என்னும் தன்மைகளில் நித்யமாக உள்ளது. ஆனால் ஈச்வரன், நித்யர், முக்தர் ஆகியவர்களின் தற்காலிக விருப்பத்தின் அடிப்படையில் உண்டாகும் விக்ரஹம் போன்றவற்றில் நித்யமாக இருப்பதில்லை. இதன் செயல்பாடுகள் என்பது ஈச்வரன், நித்யர், முக்தர் ஆகியவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப மாறுபாடுகள் அடைவதே ஆகும். இத்தகைய மாறுபாடுகள் மூலம் சுத்தஸத்வமானது எஜமானனாகிய ஈச்வரனுக்கு அனுபவிக்கக்கூடிய பொருளாகவும், அடிமையாகிய ஜீவனுக்கு அவன் கைங்கர்யம் செய்யப் பயன்படும் பொருளாகவும் உள்ளது.

காலத்தின் ஸ்வரூப, ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி பேதங்கள்

மூலம் - காலத்துக்கு ஸ்வரூபபேதம் ஜடமாய் விபுவாயிருக்கை. இதன் ஸ்திதி காலாவச்சேதமில்லாமையாலே நித்யையாயிருக்கும். இதின் ப்ரவ்ருத்திபேதம் கலாகாஷ்டாதி விபாகத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருக்கிறபடியிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - காலத்தின் ஸ்வரூபம் என்பது தானே வெளிப்படாமல், எங்கும் பரவியதாய் இருப்பதாகும். காலத்தால் அளவுபடாத காரணத்தினால், என்றும் இருக்கும் தன்மையானது இதன் ஸ்திதி ஆகும். இதன் செயல்பாடு என்பது ஸ்ருஷ்டிக்கு உதவியாக இருத்தல், கலா (ஒரு முஹூர்த்தத்தின் 1/30 பகுதி), காஷ்டை (கலா என்பதின் 1/30 பகுதி) போன்றவையாக இருத்தல் முதலானவையாகும்.

வஸ்துக்களின் நித்யம் மற்றும் அநித்யம் என்னும் வேறுபாடு

மூலம் - இத்தர்வ்யங்களெல்லாம் ஸ்வரூபேண நித்யங்களாயிருக்கும் நாமாந்தரபஜநார்ஹாவஸ்தா விசேஷ விசிஷ்டதையையிட்டுச் சிலவற்றை அநித்யங்களென்கிறது. அழிந்ததோடு ஸஜாதீயங்களான அவஸ்தாந்தரங்கள் மேலும் முழுக்க வருகையாலே ப்ரவாஹ நித்யங்களென்று சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இந்த அனைத்து வஸ்துக்களும் அதன் ஸ்வரூபத்தினால் என்றும் இருக்கக்கூடியவையே ஆகும். இவை தங்களது நிலையை அவ்வப்போது மாற்றிக் கொள்கின்றன என்பதால், இவை தாற்காலிகமானவை என்றும் அழியக்கூடியவை என்றும் கூறப்படுகின்றன (நிலையை மாற்றுதல் என்றால் - பனிக்கட்டி நீராகுதல், நீர் ஆவியாதல் போன்றவை). இதனால் இவை புதுப்பெயர்களை எடுத்துக் கொள்கின்றன. புதிய நிலைகள் என்பவை, பழைய நிலைகள் அழிந்தவுடன் இடைவெளி இன்றித் தொடர்வதால், இவை நித்யம் என்றே கொள்ளப்படுகின்றன.

வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருதி ஈச்வரனுடைய வசப்பட்டவை

மூலம் - இப்பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஸ்வாதீநங்களாயிருக்கையாவது ஈச்வர ஸத்தையையும் ஈச்வரேச்சையையு மொழிய இவற்றுக்கு ஸத்தாதிகள் கூடாதொழிகை.

விளக்கம் - இந்த அனைத்து வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் (தன்மை), ஸ்திதி (இருப்பு) மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி (செயல்பாடு) ஆகிய மூன்றும் ஈச்வரனை நம்பியே உள்ளன. இதன் காரணம் - அவனுடைய இருப்பு இல்லாமல் இவை இல்லை, அவனுடைய விருப்பம் இல்லாமல் இவை இல்லை என்பதால் ஆகும்.

அனைத்தும் ஈச்வரனுக்கு ஏற்புடையதாக இருத்தலே இயல்பு

மூலம் - ஆகையால் ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வபாவ ஸித்தாநுகூல்யம் ஈச்வரேச்சாயத்தம். இத்தாலே ஈச்வரனுக்கும், நித்யருக்கும், முக்தருக்கும் ஸர்வமும் அநுகூலமாயிருக்கும். பத்தருக்குக் கர்மாநுரூபமாகப் புருஷபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் இவற்றில் ப்ராதிகூல்யங்களும் அல்பாநுகூல்யங்களும் நடவாநிற்கும். இப்பத்தர் தங்களுக்கும் ஸ்வாத்மஸ்வரூபம் ஸர்வதா அநுகூலமாக ஈச்வரேச்சாஸித்தம். இப்படி அநுகூலமான ஆத்மஸ்வரூபத்தோடே ஏகத்வ ப்ரமத்தாலும் கர்மவசத்தாலுமிறே ஹேயமான சரீரம் ஞாநாஹீநருக்கு அநுகூலமாய்த் தோற்றுகிறது. இவற்றுக்குக் கர்மாபாதிகமான ப்ரதிகூலரூபத்தாலே முமுக்ஷுவைப் பற்ற த்யாஜ்யத்வம். ஸ்வாபாவிகமான அநுகூல ரூபத்தாலே முக்தனைப் பற்ற அவை தமக்கே உபாதேயத்வம். அஹங்கார மமகார யுக்தனாய்க் கொண்டு தனக்கென்று ஸ்வீகரிக்குமவையெல்லாம் ப்ரதிகூலங்களாம். ஸ்வரூபஞானம் பிறந்து ஸ்வாமிசேஷமென்று காணப்புக்கால் எல்லாம் அநுகூலமாம். இவ்வர்த்தம் பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவம் சொல்லுமிடத்திலே பரக்கச் சொல்லக்கடவோம்.

விளக்கம் - எனவே ஈச்வரனின் ஸங்கல்பம் காரணமாக, அனைத்து வஸ்துக்களும் தங்கள் இயல்பாகவே ஏற்கக்கூடியவைகள் என்று விளங்குகிறது. இதன் மூலம் அனைத்தும்

ஈச்வரனுக்கு, நித்யஸூரிகளுக்கு, முக்தர்களுக்கு ஏற்புடையதாக உள்ளன என்று அறியலாம். ஆனால் ஸம்ஸாரத்தில் பிணைக்கப்பட்டவர்களுக்கு, அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஒரு சில வஸ்துக்கள், ஒரு சில நேரங்களில் ஏற்புடையவையாகவும், மற்ற சில நேரங்களில் ஏற்க இயலாதவையாகவும் உள்ளன. ஆனால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும், ஈச்வரனின் விருப்பம் காரணமாக, அவரவர்களின் ஆத்மஸ்வரூபம் ஏற்புடையதாகவே உள்ளது. இப்படியாக ஆத்மா மட்டுமே ஏற்புடையதாக எண்ணப்படும்போது, ஒரு சிலருக்குத் தங்கள் கர்மம் காரணமாக, தங்களின் உடலே ஆத்மா என்ற எண்ணம் மேலிட, அதனால் உடலும் ஏற்கக்கூடியது என்ற சிந்தனை உண்டாகி, உடலின் மீது அபிமானம் வந்துவிடுகிறது. ப்ரக்ருதி மற்றும் அதன் மாறுபாடுகள் அனைத்தும் ஒருவனைக் கர்மத்தில் ஈடுபடுத்திவிடும் இயல்பு கொண்டதால், மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒருவன் அவற்றின் மீது உள்ள பற்றுதல்களை விலக்கவேண்டும். ஆனால் முக்தன் ஒருவனுக்கு இவை ஏற்கக்கூடியதாக (எந்தப் பாதிப்பும் உண்டாக்காமல் உள்ளதாக) இருப்பதால், இவற்றை விலக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவை அனைத்தையும் “நான், எனது” என்னும் எண்ணத்துடன் கைக்கொள்வது தவிர்க்கப்பட வேண்டியதாகும். இவை அனைத்தும் ஒருவனுக்கு எப்போது ஏற்கும்படியாக உள்ளது என்றால், “தன்னுடைய ஸ்வரூப ஞானத்தை உணர்தல், இவை அனைத்தும் எம்பெருமானுக்காகவே உள்ளன என்ற எண்ணம் இருத்தல்”, என்ற நிலையில் ஆகும். இவை அனைத்தையும் ப்ரஹ்மத்தின் பூர்ணம் மற்றும் ஆனந்தம் பற்றிக் கூறும்போது விரிவாக விளக்குவோம்.

தத்வம் - 3 - ஈச்வரன்

ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கக்கூடிய சிறப்புகள்

மூலம் - இப்படி ஸ்வாதீந ஸர்வஸத்தாதிகளையுடையவனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் ஸத்யத்வாதிகளாகிற ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களாலே ஸத்யமாய், ஜ்ஞானமாய், அநந்தமாய், ஆனந்தமாய், அமலமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை “நந்தா விளக்கேயளத்தற்கரியாய்” என்றும், “உணர்முழுநலமெ”ன்றும், “சூழ்ந்ததனிற் பெரிய சுடர்ஞானவின்பம்” என்றும், “அமலன்” என்றும் இத்யாதிகளாலே ஆழ்வார்கள் அனுஸந்தித்தார்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்தும் தங்களது இருப்பிற்குச் சார்ந்துள்ள ஈச்வரனின் ஸ்வரூபமானது ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம் (எல்லையற்றது), ஆனந்தம், தூய்மை என்பதாகவே உள்ளது. இத்தன்மைகளை ஆழ்வார்கள் கீழே உள்ளபடி அனுபவித்தனர்: பெரியதிருமொழி (3-8-1) - நந்தா விளக்கே அளத்தற்கு அரியாய் - எப்போதும் அழியாமலும், அளவிடக் கடினமாகவும் உள்ளவனே; திருவாய்மொழி (1-1-2) - உணர்முழு நலம் - ஆனந்தமும் ஞானமும் முழுமையாக உள்ளவன்; திருவாய்மொழி (10-10-1) - சூழ்ந்ததனிற் பெரிய சுடர்ஞானவின்பம் - உயர்ந்தவற்றிலும் உயர்ந்தவன், ஞானமயமானவன், ஆனந்தமயமானவன்; அமலனாதிபிரான் (1) - அமலன் - தூய்மையானவன், தோஷங்கள் அற்றவன் - என்பது காண்க.

மூலம் - மற்றுள்ள குணங்களும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹாதிகளுமெல்லாம் ஈச்வரனுக்கு நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களாயிருக்கும். இக்குணங்களில் ஞான பல ஐச்வர்ய வீர்யம் சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களென்று ஆறு குணங்கள் பரத்வோபயுக்தங்களாயிருக்கும். ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகள் ஸௌலப்யோபயுக்தங்களாயிருக்கும். இக்குணங்களெல்லாம் ஸர்வ காலத்திலும் ஸ்வரூபாச்ரிதங்களாயிருக்கும்.

விளக்கம் - அவனுடைய மற்ற குணங்கள், அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் முதலானவை அவனது ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பவையாக உள்ளன. இவற்றில் ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய ஆறு குணங்கள், இவனே பரத்வம் என்பதை பறைசாற்றும்படி உள்ளன. ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலானவை இவன் அனைவராலும் எளிதில் அணுகக்கூடியவன் என்பதை விளக்கும். இந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் அவனது ஸ்வரூபத்தின் தன்மைகளாக எப்போதும், எந்தக் காலத்திலும் உள்ளன.

பரம், வ்யூஹம் முதலான ஐந்து ரூபங்கள்

மூலம் - பர வ்யூஹாதி விபவங்களில் குணநியமம் சொல்லுகிறதெல்லாம் அவ்வோ ரூபங்களை அனுஸந்திப்பார்க்கு ஸர்வேச்வரன் ஆவிஷ்கரிக்கும் குணவிசேஷங்கள்

சொல்லுகைக்காக வத்தனை. ஒளபனிஷத் வித்யாவிசேஷங்கள்தோறும் அனுஸந்தேய குண விசேஷங்கள் நியதங்களானாற்போலே பகவச்சாஸ்த்ரோக்தமான ரூப விசேஷானுஸந்தானத்துக்கும் குணவிசேஷங்கள் நியதங்கள். அவ்விடத்தில் பரரூபத்தில் ஞானாதிகுணங்கள் ஆறும் வேத்யங்கள்.

விளக்கம் - இந்தக் குணங்களில் சில பர ரூபத்திலும், சில வ்யூஹ ரூபத்திலும், சில விபவ ரூபத்திலும் மட்டுமே வெளிப்படும் என்று கூறுவது ஏன் என்றால், எந்த ரூபத்தை உபாஸித்தாலும், அவர்களுக்கு அவன் தனது குணங்களைக் காட்டித் தருகிறான் என்று விளக்கவே ஆகும். உபநிஷத்தில் குறிப்பிட்ட வித்யை மூலம் ப்ரஹ்ம உபாஸனை செய்வது கூறப்படுவது போன்று, பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தில், குறிப்பிட்ட பகவத் ரூபங்களில் குறிப்பிட்ட குணங்களை உபாஸிப்பது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அனைத்து ரூபங்களிலும் மேற்கூறிய ஆறு குணங்களும் வெளிப்படும்.

பர மற்றும் வ்யூஹ ரூபம் குறித்த விளக்கம்

மூலம் - வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் சாஸ்திரங்கள் சொல்லும். நாலு வ்யூஹமுண்டாயிருக்க வ்யூஹ வாஸுதேவ ரூபத்துக்குப் பரரூபத்திற்காட்டில் அநுஸந்தேய குணபேதமில்லாமையாலே த்ரிவ்யூஹமென்கிறது. இப்பசுஷத்தை, “குணைஷ்ஷுட்பிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதர மூர்த்தஸ்தவ பபௌ | ததாஸ்திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர்ஹி த்ரிபிரபு:” என்கிற ச்லோகத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இப்பரவ்யூஹங்களில் குண க்ரியா விபவங்கள்,

ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி பகவாந் முக்தபோக்யோ பலாட்யாத்
போதாத் ஸங்கர்ஷண: த்வம் ஹரஸி விதநுவே சாஸ்த்ரம் ஐச்வர்ய வீர்யாத்
ப்ரத்யும்ந: ஸர்க்கதர்மௌ நயஸிச பகவந் சக்தி தேஜோ நிருத்த:
பிப்ராண: பாஸி தத்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ

என்கிற ச்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. ஜாக்ரதாதி பத பேதங்களிலுள்ள விசேஷங்களெல்லாம், “ஜாக்ரத் ஸ்வப்நாத்யலஸ துரீய ப்ராய த்யாத்ருக்ரமவத் உபாஸ்ய:

| ஸ்வாமிந் தத் தத் குண பரிபர்ஹ: சாதுர்வ்யூஹும் வஹஸி சதுர்த்தா” என்று ஸங்க்ருஹீதங்களாயிற்று. கேசவாதிகளான பன்னிரண்டு ரூபங்களும் வ்யூஹாந்தரங்கள்.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்கள் வ்யூஹங்களானவை நான்கு என்றும், மூன்று என்றும் கூறுகின்றன. நான்காகக் கூறப்படும் இடங்களில் வாஸுதேவன் அவற்றுள் ஒருவன் என்று கூறுவதுண்டு. இப்படிக் கொள்ளும்போது, வ்யூஹ வாஸுதேவனுக்கும், பரவாஸுதேவனுக்கும் த்யானிக்கத்தகுந்த குணங்களில் பேதம் இல்லை என்பதால், இரண்டும் ஒன்றே எனக் கொண்டு, வ்யூஹம் என்பது மூன்று எனலாம். வ்யூஹங்கள் மூன்று எனக் கூறுபவர்கள் கீழே உள்ள ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவ (16) - குணைஷ்ஷட்பிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதர மூர்த்தஸ்தவ பபௌ | ததாஸ்திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர்ஹி த்ரிபிரபு: - வரதனே! உன்னுடைய பரவாஸுதேவ ரூபம் என்பது ஆறு குணங்களால் விளங்கியது, அதன் பின்னர் உண்டான மூன்று வ்யூஹங்கள் (ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன்) இந்த ஆறு குணங்களிலிருந்து இரண்டிரண்டு குணங்களை எடுத்துக் கொண்டன - என்னும் ச்லோகத்தின் மூலம் இவ்விதம் கூறுகின்றனர். இத்தகைய பர மற்றும் வ்யூஹங்களின் குணங்களைக் கீழே உள்ள ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் (2-39) - ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி பகவாந் முக்தபோக்யோ பலாட்யாத் | போதாத் ஸங்கர்ஷண: த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ரம் ஐச்வர்ய வீர்யாத் | ப்ரத்யும்ந: ஸர்க்கதர்மௌ நயஸிச பகவந் சக்தி தேஜோ நிருத்த: | பிப்ராண: பாஸி தத்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ - ஸ்ரீரங்கநாதனே! ஆறு குணங்களுடன் கூடிய பரவாஸுதேவன் என நீயே உள்ளாய். இப்படியாக உள்ள நீ முக்தர்களால் அனுபவிக்கப்படுகிறாய். ஸங்கர்ஷணனாக பலம், ஞானம் கொண்டு இந்த உலகை ஸம்ஹாரம் செய்கிறாய். ப்ரத்யும்நனாக ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் கொண்டு உலகைப் படைத்து, தர்மத்தை நிலைநிறுத்துகிறாய். அநிருத்தனாக சக்தி மற்றும் தேஜஸ் கொண்டு உலகைக் காப்பாற்றி, தத்துவங்களை விளக்கியபடி உள்ளாய் - என்பதில் காணலாம். விழிப்பு நிலை முதலான பல்வேறு நிலைகளின் வேறுபாடுகள் கீழே உள்ள ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் (2-40) - ஜாக்ரத் ஸ்வப்நாத்யலஸ துரீய ப்ராய த்யாத்ருக்ரமவத் உபாஸ்ய: | ஸ்வாமிந் தத் தத் குண பரிபர்ஹ: சாதுர்வ்யூஹும் வஹஸி சதுர்த்தா - ஸ்ரீரங்கநாதா! உன்னைத் த்யானிப்பவர்களில் ஒரு சிலர் விழிப்பு நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள் இயங்கியபடி உள்ளன), ஒரு சிலர் கனவு நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள் உறங்கியபோதிலும் மனம் விழித்துக் கொண்டுள்ளது), ஒரு சிலர்

கனவுகள் அற்ற ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள், மனம் போன்ற எதுவும் இயங்குவதில்லை, மூச்சு மட்டுமே சீராக இருக்கும்), மேலும் சிலர் மயக்க நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் மூச்சும் சீராக இருப்பதில்லை), இப்படியாக நீயும் உன்னை நான்கு ரூபங்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு, அந்தந்த ரூபத்திற்கு ஏற்ற குணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ளாய் - என்னும் ச்லோகத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. கேசவன் முதலான பன்னிரண்டும் வ்யூஹுத்திலிருந்து வெளிப்படும் மற்ற ரூபங்கள் ஆகும்.

விபவ ரூபம் குறித்த விளக்கம்

மூலம் - விபவங்களாவன பத்மநாபாதிகளான முப்பத்துச் சின்ன ரூபங்கள். இவற்றில் மத்ஸ்ய கூர்மாதிகளான அவதாரங்கள் ஒரு ப்ரயோஜனவசத்தாலே விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டன. இவ்விபவங்களில் ஈச்வரன் அவ்வோ கார்யவிசேஷங்களுக்கு ஈடாகத்தான் வேண்டின குணங்களை வேண்டினபோது மறைத்தும், வேண்டினபோது ப்ரகாசிப்பித்தும் நடத்தும். இவற்றில் அவாந்தரபேதங்கள் க்ருஷ்ணரூபாண்யஸங்க்யாநி இத்யாதிகளிற்படியே அநந்தங்கள். இப்படியே விபவாந்தரங்களும் கண்டு கொள்வது. சில ஜீவர்களை விக்ரஹ விசேஷத்தாலும் சக்தி விசேஷத்தாலும் அதிஷ்டித்து அதிசயித்த கார்யங்களை நடக்கிறதுவும் விபவபேதம்.

விளக்கம் - விபவங்கள் என்பவை பத்மநாபன் முதலான முப்பது ரூபங்கள் ஆகும். இந்த முப்பதில் மத்ஸ்யம், கூர்மம் போன்றவை ஒரு குறிப்பிட்ட செயலுக்காக வெளிப்பட்டதாகும். இத்தகைய விபவ அவதாரங்களில், அந்த அவதாரத்திற்கு ஏற்ப, தான் அந்த அவதாரம் எடுத்த நோக்கத்திற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் தனது ஒரு சில குணங்களை மட்டுமே வெளிப்படுத்தியும், சில குணங்களை மறைத்தபடியும் உள்ளான். இவைகளில் உள்ள உட்பிரிவுகளுக்கு கணக்கில்லை. பாஞ்சராத்ர ஆகமம், “க்ருஷ்ண ரூபாண்யஸங்க்யாநி - கண்ணனின் ரூபங்கள் எல்லையற்றவை”, என முழங்கியது. விபவ அவதாரங்களில் உள்ள பலவற்றையும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் உணரலாம். ஒரு சில ஜீவன்களுக்குள் ஈச்வரன் தன்னுடைய ரூபத்துடனோ அல்லது சக்தியை மட்டுமோ புகுத்தி எண்ணற்ற அதிசயங்களைச் செய்கிறான். இவையும் விபவங்களின் பிரிவே ஆகும்.

அர்ச்சாவதாரம் குறித்த விளக்கம்

மூலம் - பர வ்யூஹாதி ரூபங்கள் தாமே ஆச்ரிதர்க்காக அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியிலே “பிம்பாக்குத்யாத்மநா பிம்பே ஸமாகத்யாவதிஷ்டதே” என்கிறபடியே நிற்கிற நிலை அர்ச்சாவதாரம்.

விளக்கம் - பர, வ்யூஹ மற்றும் விபவ ரூபங்கள், தன்னை அண்டிய அடியார்களுக்காக, ஸாத்வத ஸம்ஹிதை கூறுவது போன்று, “பிம்பாக்குத்யாத்மநா பிம்பே ஸமாகத்யாவதிஷ்டதே - பிம்பத்தில் எழுந்தருளி பிம்பம் மற்றும் திருமேனி எனப் பிரிக்க இயலாதபடி”, விக்ரஹமாக உள்ளன. இவை அர்ச்சாவதாரமாகும்.

அந்தர்யாமி ரூபம் குறித்த விளக்கம்

மூலம் - ஸர்வருடையவும் ஹ்ருதயங்களிலே ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு ரூபவிசேஷத்தைக் கொண்டு நிற்கிற நிலை அந்தர்யாம்யவதாரம். இது ஸர்வாந்தர்யாமியான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை அனுஸந்திக்க இழிவார்க்குத் துறையாக, “அஷ்டாங்க யோக ஸித்தாநாம் ஹ்ருத்யாக நிரதாத்மநாம் | யோகிநாம் அதிகாரஸ் ஸ்யாத் ஏகஸ்மிந் ஹ்ருதயேசயே”, இத்யாதிகளிலே சொல்லுகையாலே அந்தர்யாமிரூபமென்று சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஜீவன்களின் இதயத்திலே ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில் ஈச்வரன் உள்ளான். இது அந்தர்யாமி ரூபமாகும். இந்த நிலையானது அந்தர்யாமியாக, ஸர்வேச்வரனின் திவ்ய மங்கள ரூபத்தைத் த்யானிக்க முயல்பவர்களுக்கு உரியதாகும். இதனை ஸாத்வத ஸம்ஹிதை, “அஷ்டாங்க யோக ஸித்தாநாம் ஹ்ருத்யாக நிரதாத்மநாம் யோகிநாமதிகாரஸ்ஸ்யாத் ஏகஸ்மிந் ஹ்ருதயேசயே - அஷ்டாங்க யோகத்தை அடைந்து, தங்கள் இதயத்தில் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைத் த்யானிக்க முயலும் யோகிகள் அந்தர்யாமியாக உள்ள அந்த ரூபத்தை உபாஸிக்கும் தகுதி பெற்றவர்கள்”, என்றது. இப்படியாக அந்தர்யாமி ரூபம் கூறப்பட்டது.

மூலம் - இப்படி அவதரிக்கிற ரூபங்களில் வகைகளெல்லாம் சுத்தஸத்வ த்ரவ்யமயங்களாய் கர்மதத்பலங்களோடு துவக்கற வருகையாலே சுத்தஸ்ருஷ்டியென்று பேர்பெற்றிருக்கும். இவ்வதாரங்களெல்லாம் ஸத்யங்களென்றும், இவற்றில் ஈச்வரனுக்கு ஞானாதி ஸங்கோசமில்லையென்றும், இவ்விக்ரஹங்கள் சுத்தஸத்த்வமயங்களென்றும், இவற்றிற்கு ஈச்வரேச்சாமாத்ரமே காரணமென்றும், தர்மரக்ஷணம் பண்ண வேண்டும் காலமே காலமென்றும், ஸாதுபரித்ராணாதிகளே ப்ரயோஜனங்களென்றும், இவ்வர்த்தம் தெளிந்து அனுஸந்திப்பார்க்கு ஏகஜன்மத்திலே ஸ்வாதிகாரானுகுண ஸமீஹிதோபாய பூர்த்தியாலே ஜன்மாந்தரம் அனுபவியாதே முக்தராகலாமென்றும், “பஹூநி மே வ்யதீதாநி” என்று தொடங்கி ஐந்து ச்லோகத்தாலே கீதாசார்யன் அருளிச் செய்தான். இது ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு சரண்யகுணாவிசேஷ ஞானமுகத்தாலே உபாயானுஷ்டானக்ஷணத்திலே மஹாவிச்வாஸாதிகளை ஸ்திரீகரித்து உபகாரகமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக எம்பெருமான் அவதாரம் செய்யும் ரூபங்கள் அனைத்தும் சுத்தஸத்வங்கள் ஆகும். இவை கர்மத்துடனோ அல்லது கர்ம பலன்களுடனோ ஸம்பந்தம் பெற்றவை அல்ல. எனவே இவை சுத்த ஸ்ருஷ்டி எனப்படும். இந்த அவதாரங்கள் அனைத்தும் உண்மையானவை, இவற்றில் ஈச்வரனுக்கே உரித்தான ஞானம் மற்றும் உள்ள குணங்களுக்குக் குறைவில்லை, இந்த அவதாரங்கள் அனைத்தும் சுத்தஸத்வ விக்ரஹங்கள், இந்த அவதாரங்களுக்குக் காரணம் ஈச்வரனின் விருப்பம் மட்டுமே, இவை எப்போது வெளிப்படும் என்றால் தர்மத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டிய காலங்களில் மட்டுமே, இவற்றின் நோக்கம் ஸாதுக்களைக் காப்பதே; இந்த அவதாரங்களைக் குறித்து இப்படியாக உள்ள உண்மைகளை ஒரு சிலர் புரிந்து கொள்ளலாம். அவர்கள் இந்தப் பிறப்பிலேயே மோக்ஷம் பெற்று விடுகின்றனர், அவர்களுக்கு மேலும் பிறவிகள் இல்லை, இவர்கள் தங்கள் அதிகாரம், தகுதிகளுக்கு ஏற்ப அனைத்தையும் பெறுகின்றனர். இவை அனைத்தையும் கண்ணன் கீதையில் - பஹூநி மே வ்யதீதாநி (4-5) - என்ற ச்லோகம் தொடங்கி அருளிச் செய்தான். விபவ அவதாரங்கள் குறித்த த்யானம் மூலமாகக் கிட்டுவது என்ன? மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொள்ளும் ஒருவனுக்கு, தன்னை மோக்ஷத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் உபாயம் ப்ரபத்தி மட்டுமே என்று அறியும் ஒருவனுக்கு - இத்தகைய விபவ அவதார த்யானம் என்பது எந்த ஒரு பரம்பொருளை சரணம் என்று புகுந்து விடுகிறானோ,

அந்தப் பரம்பொருளின் குணங்கள் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறது. இதன் மூலம் அவனுக்கு மஹாவிச்வாசம் உண்டாகிவிடுகிறது.

அர்ச்சாவதாரமும் மோக்ஷம் அளிக்கவல்லது

மூலம் - இப்படியே அர்ச்சாவதாரமும் மிறுக்கிற மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுமிடத்தை, “ஸூருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்ந வதநேக்ஷணாம் | க்ருத்வா ஆத்மந: ப்ரீதிகரீர் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:”, “தாமர்சயேத்தாம் ப்ரணமேத்தாம் யஜேத்தாம் விசிந்தயேத் | விசத்யபாஸ்ததோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபிணீம்” என்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் அருளிச் செய்தான். ஆழ்வார்களுக்கும் இவ்வதார ரஹஸ்யத்தையும், அர்ச்சாவதார வைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரகரமாக அனுஸந்தித்து, இதற்குப் பேரணியாக பரத்வத்தைக் கண்டு போந்தார்கள்.

விளக்கம் - இது போன்றே அர்ச்சாவதாரமும் எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி மோக்ஷம் அளிக்கவல்லதே ஆகும். இதனைச் சௌநக பகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் (103-16, 29, 30) - ஸூருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்ந வதநேக்ஷணாம் | க்ருத்வா ஆத்மந: ப்ரீதிகரீர் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி: || தாமர்சயேத்தாம் ப்ரணமேத்தாம் யஜேத்தாம் விசிந்தயேத் | விசத்யபாஸ்ததோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபிணீம் - தங்கம், வெள்ளி முதலானவற்றைக் கொண்டு, அழகான உருவம் கொண்டதாக, தெளிவான திருமுகம் மற்றும் கண்கள் கொண்டதாக, காண்பவர்களுக்கு இன்பத்தை அளிக்கவல்லதாக உள்ள விஷ்ணு பிம்பத்தை வடித்து, அதனை அர்ச்சனை செய்து வணங்கவேண்டும், இப்படியாக த்யானிப்பதன் மூலம், தன்னுடைய தோஷங்கள் அனைத்தும் கழியப்பெற்று, ப்ரஹ்ம ரூபமான அந்த விக்ரஹத்தையே அடைந்துவிடுகிறான் - என்றார். இப்படியாக உள்ள அர்ச்சாவதார ரஹஸ்யத்திலும், இதில் உள்ள மேன்மைகளையும் உணர்ந்த ஆழ்வார்கள், அர்ச்சாவதாரத்திலேயே மூழ்கினர். இவற்றின் மூலாதாரமாக பரம்பொருளையே கண்டனர்.

ஈச்வரனின் செயல்கள்

மூலம் - இப்படியிருக்கிற ஈச்வரன் தன் ஆனந்தத்துக்குப் பரீவாஹமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்கள் ஸகல ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷ ப்ரதத்வாதிகள்.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல ஈச்வரனின் செயல்பாடுகள் என்பது அனைத்து உலகங்களையும் படைத்து, காத்து, ஸம்ஹாரம் செய்வது ஆகும். இதனை அவன் தன்னுடைய ஆனந்தம் காரணமாகவே செய்கிறான்.

ஈச்வரன் பெரியபிராட்டியைப் பிரியாமல் உள்ளான்

இவ்வீச்வரன் “நித்யைவைஷா ஜகன்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ” இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீகனாய்க் கொண்டேயிருக்கு மென்னுமிடத்தை “தத்தவேந ய:”, “மாதா பிதா” என்கிற ச்லோகங்களிலே உபகார விசேஷத்தாலே ஸாதரமாக விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்ட பராசர பராங்குச ப்ரபந்தங்களிலே தெளிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - ஈச்வரன் எப்போதும் தன்னுடைய பத்நியாகிய பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாகவே உள்ளான் என்பதை விஷ்ணுபுராணம் (1-22-53) - நித்யைவைஷா ஜகன்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ - உலகின் தாயான மஹாலக்ஷ்மி எப்போதும் விஷ்ணுவைப் பிரியாமல் உள்ளாள் - போன்ற வரிகள் மூலமாக அறியலாம். இந்தக் கருத்தை பராசரர் மற்றும் பராங்குசர் (நம்மாழ்வார்) ஆகியோரின் அருளிச்செயல்கள் மூலமாக அறியலாம். இதனை ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் ச்லோகங்கள் 4, 5 மூலம் அறியலாம்.

திவ்யதம்பதிகளின் செயல்கள்

மூலம் - இவ்விடத்தில், தண்டதரத்வமும், புருஷகாரத்வாதிகளும் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கூறாக விபஜித்த வ்யாபாரங்கள். உபதிச்யமான தர்மாதாரத்திற் காட்டில் அதிதிச்யமான தர்மாதாரத்துக்கு விசேஷம் ஸ்வத:ப்ராப்தம் என்று உவர் அருளிச்செய்ததுக்கும் இப்படி விபாகத்தால் வந்த வைஷம்யத்திலே தாத்பர்யம். இது

“யுவத்வாதௌ துல்யே அபி” என்கிற ச்லோகத்திலே நிர்ணிதம். “இறை நிலையுணர்வரிது” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்த நிலத்திலே ஏதேனுமொரு வருதாநிர்ப்பந்தம் ஆகாது. “க்ருசாநந்தாம்ஸ்தத: கேசித் க்ருசாம்ஸ்தத்ர குர்வதே” என்கிறபடியே தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது. ஆகையால் இவ்வீச்வரத்வத்தையும் ஈசிதவ்யத்வங்களையும் யதாப்ரமாணம் தெளியப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – இந்த இடத்தில் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் உள்ள செயல்பாடுகளின் வேறுபாட்டை நாம் அறியவேண்டும். எம்பெருமான் தவறு செய்பவர்களைத் தண்டித்தபடி உள்ளான். பிராட்டியோ, அவ்விதம் தவறு செய்பவர்களை மன்னிக்கும்படி எம்பெருமானிடம் கூறியபடி உள்ளான். மீமாம்ஸகர்கள் கூறுவது – ஒரு பொருளானது எந்தத் தன்மையால் மற்றொரு பொருள் போன்றே உள்ளது எனக் கூறப்பட்டதோ, அதே தன்மையால் அந்தப் பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருக்கும் – என்பதாகும் (இங்கு எம்பெருமான் மற்றும் பிராட்டியின் ஸங்கல்பம் என்பது இவ்விதமே ஆகும் என்பதை அறியலாம்). ஆக இங்கு எம்பெருமானுக்கும் பெரியபிராட்டிக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்பது, அவர்களின் செயல்பாடுகளில் என்று அறியவேண்டும். இதனை பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்தநகோசம் (14) - யுவத்வாதௌ துல்யே அபி – ஸ்ரீரங்கநாயகி! உங்கள் இருவருக்கும் இளமை முதலான குணங்கள் ஒன்றாக இருந்தாலும், எம்பெருமானிடம் ஸ்வதந்த்ரமானவன், விரோதிகளை அழித்தல், ஸங்கல்பம் போன்றவை உள்ளன; உன்னிடம் பெண்மைக்கு உரிய மென்மை, கணவனுக்கு அடங்கி இருத்தல், கருணை போன்றவை உள்ளன – என்ற ச்லோகத்தின் மூலம் அறியலாம். ஈச்வரனின் உண்மையான நிலையை அறிவது கடினம் என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-3-6) - இறை நிலையுணர்வரிது – அருளிச்செய்தார் அன்றோ? இது போன்ற விஷயங்களில் வீணாக நிர்ப்பந்தம் செய்வது சரியல்ல. மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (39-5) - க்ருசாநந்தாம்ஸ்தத: கேசித் க்ருசாம்ஸ்தத்ர குர்வதே – சிலர் சிறிய விஷயங்களையும் பெரிதாக்குகின்றனர் – என்று கூறியது. நாம் நமது வாதங்களை நமக்கு உள்ள தர்க்கம் செய்யும் அறிவைக் கொண்டே நிரூபித்துவிட இயலும். ஆனால் இவ்விதம் செய்யாமல், சிறிய விஷயங்களுக்கும் சாஸ்த்ர ப்ரமாணம் வேண்டுகிறோம். ஆகவே இந்த ஈச்வர தத்வத்தையும் சாஸ்த்ரம் மூலமே அறியவேண்டியதாகிறது.

மூலம் - இவ்விடத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாகவும் வேண்டா. அத்யந்தானுபயுக்தங்களிற் போலே ஸ்வல்போபயுக்தங்களானவற்றில் அபிஸந்தி பண்ணவும் வேண்டா. அபரிச்சேத்யமான கடலிலே படகோடுவார் வழி முதலாக வேண்டுவன தெளியுமாப் போலே இவ்வளவு விவேகிக்கை அவச்யாபேக்ஷிதம். இது ப்ரதிஷ்டிதமாகைக்காக இவற்றின் விரிவுகள் எண்ணுகிறது.

விளக்கம் - ஆயினும் நாம் அனைத்தையும் அறியவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நமக்குத் தேவையற்ற விஷயங்கள் குறித்து மிகுந்த அறிவு உண்டாக வேண்டுமென்று சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு பெரிய கடலில் படகைச் செலுத்துபவனுக்கு, தன்னுடைய படகு செல்லவேண்டிய வழி அறிந்தாலே போதுமானது. இது போன்று நமக்கு அவசியமானதை அறிந்தாலே போதுமானது. இந்த தத்வங்களைக் குறித்து உறுதியாக அறிந்து கொள்ள, விரிவாக்கக் கற்பது அவசியமாகிறது.

மூலம் - இப்படி மூன்று தத்வங்களாக வகுத்துச் சிந்தித்தாற்போலே ஸர்வவிசிஷ்டவேஷத்தாலே ஈச்வரன் ஏகதத்வமாக அநுஸந்திப்பார்க்கும், ஈச - ஈசிதவ்யங்கள், ஆத்மா - அநாத்மாக்கள், உபாய - உபேயங்களென்றாற்போலே இரண்டு அர்த்தம் ஞாதவ்யமாக வகுப்பார்க்கும், ரக்ஷயம் - ரக்ஷகன், ஹேயம் - உபாதேயம் என்று இப்புடைகளிலே அர்த்தசதுஷ்டயம் ஞாதவ்யமாக ஸங்க்ரஹிப் பார்க்கும், முன்பு சொன்னபடியே அர்த்தபஞ்சகம் ஷடர்த்தங்களென்று விவேகிப்பார்க்கும், ரஹஸ்ய சாஸ்த்ரங்களிற்படியே ஸப்த - பதார்த்த - சிந்தாதிகள் பண்ணுவார்க்கும் அவ்வோ ஞானாநுஷ்டான - ப்ரதிஷ்டாநுபங்களான ப்ரயோஜநவிசேஷங்கள் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - நாம் இங்கு தத்வங்களை மூன்றாகப் பிரித்துள்ளோம். ஒரு சிலர் ஈச்வரன் மட்டுமே தத்துவம் என்றும், மற்றவை அவனது தன்மைகள் என்றும் கூறுவார்கள். ஒரு சிலர் தத்வங்களை இரண்டாகப் பிரிப்பார்கள். அவையாவன: ஈச்வரன் - அவனுக்கு அடங்கியவை, ஆத்மா - ஆத்மா அல்லாதவை, அடையவேண்டியவழி - அடையப்படும் இடம் போன்றவை ஆகும். ஒரு சிலர் நான்கு விதமாகக் கூறுவார்கள் - ரக்ஷிப்பவன், ரக்ஷிக்கப்படும் வஸ்து, விலக்கப்பட வேண்டியவை, ஏற்கப்படவேண்டியவை - என்பவை ஆகும். மேலும் சிலர் அறிய வேண்டியவை அர்த்தபஞ்சகம் என்னும் ஐந்து என்றும், வேறு சிலர் ஆறு என்றும் கூறுவார்கள். ரஹஸ்யசாஸ்த்ரங்களில் அறியப்பட வேண்டியவை ஏழு

என்று கூறப்படுகின்றன (ஏழு = ஈச்வரன், அவித்யை, கர்மம், காலம், கடமை, இயற்றவேண்டிய முறை, சமமாக இருத்தல்). அந்தந்த சிந்தனைகளில், அவரவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மைகளும், பலன்களும் உள்ளன.

மூலம் – “சாஸ்த்ரஞானம் பஹுக்லேசம் புத்தேச்வலந காரணம் | உபதேசாத்தரிம் புத்தவா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு” என்கிறது உபயுக்தமான ஸாராம்சத்தைக் கடுக ச்ரவணம் பண்ணி க்ருஷி பண்ணாதே உண்ண விரகுடையவன் க்ருஷி சிந்தையை விடுமாப்போலே விரிவுகற்கைக்கு ஈடான சாஸ்த்ராப்யாஸாதிசர்மங்களில் உபரதனாய்க் கடுக மோக்ஷோபாயத்திலே மூள ப்ராப்தமென்றபடி.

விளக்கம் – மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள் – சாஸ்த்ரஞானம் என்பது மிகுந்த கடினத்தால் மட்டுமே கிட்டுகிறது; அப்படிக்கிட்டு கடினத்தால் புத்தி கலங்கக்கூடும்; ஆகவே ஆசார்யன் மூலமாக எம்பெருமானைப் பற்றி அறிந்து கொண்டு, அதன் பின்னர் சாஸ்த்ரஞானம் பெறுவதற்கான செயல்களை நிறுத்தி விடவேண்டும் – என்பதாகும். இதன் பொருளானது, சாஸ்த்ரங்களை அறிவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடக்கூடாது என்பதல்ல. இதன் மூலம் கூறப்படுவது - சாஸ்த்ரத்தின் எந்தப் பகுதிகள் அவசியமோ அவற்றை மிகவும் வேகமாக அறிந்து கொண்டு, அவை மூலமாக மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்களை நாடவேண்டும்; அதனை விடுத்து அவற்றை மேலும் ஆராய்ந்து, அவை கூறும் உபாயங்களை செயலாற்றுவதில் தாமதம் செய்யக்கூடாது – என்பதாகும். தனக்குத் தேவையான உணவு உள்ள ஒருவன், விவசாயம் செய்வதைப் பற்றி எண்ணமாட்டான். இது போன்றே தாமதம் செய்யாமல் மோக்ஷ உபாயங்களில் ஈடுபடவேண்டும்.

**உபயுக்தேஷு த்ரிவர்க்க நிரபேக்ஷதா
கராணத்ரய ஸாரூப்யம் இதி ஸௌக்ய ரஸாயனம்**

பொருள் – தேவையானவற்றைக் குறித்த ஞானம்; தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றில் பற்றுதல் இல்லாமை; சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகியவற்றில் ஒரே போன்று உள்ள தன்மை – இவையே ஸௌக்யம் உண்டாக்கும் மருந்தாகும்.

தேற இயம்பினர் சித்தும் அசித்தும் இறையும் என
வேறுபடும் வியன் தத்துவம் மூன்றும், வினை உடம்பில்
கூறுபடும் கொடுமோகமும் தான் இறையாம் குறிப்பும்
மாறநினைந்து அருளால் மறை நூல் தந்த வாதியரே.

பொருள் – வேதங்களின் சாரத்தை நமக்கு அளித்த ஆசார்யர்கள், நம் மீது கொண்ட அளவற்ற கருணையால் செய்தது என்ன – கர்மத்தின் தொடர்பால் உண்டாகிய இந்த உடலில் ஏற்படுகின்ற மோகம் (உடலே ஆத்மா என்னும் எண்ணம்), சுதந்திரமானவன் என்னும் எண்ணம் ஆகியவற்றை நீக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டனர். இதனால் சேதனம், அசேதனம், ஈச்வரன் ஆகிய மூன்று தத்வங்கள் குறித்தும், இவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் குறித்தும், நமக்குச் சிறிதும் ஐயம் ஏற்படாமல் உபதேசித்தனர்.

ஆவாப உத்வாபதஸ்ஸ்யு: கதி கதி கவிதீ சித்ரவத்தத்ததர்தேஷு

ஆனந்த்யாதஸ்திநாஸ்த்யோரநவதிகுஹநா யுக்திகாந்தா: க்ருதாந்தா:
தத்தவாலோகஸ்து லோப்தும் ப்ரபவதி ஸஹஸா நிஸ்ஸமஸ்தாந் ஸமஸ்தாந்
பும்ஸ்தவே தத்வேந த்ருஷ்டே புனரபி ந கலு ப்ராணிதா ஸ்தானுதாதி:

பொருள் – பலவிதமான தத்வங்கள் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்றில் இல்லாதது மற்றொன்றில் உள்ளது, மற்றொன்றில் உள்ளது வேறொன்றில் நீக்கப்படுவதுமாக பல உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் தத்தமது வாதங்களால் காண்பதற்கு அழகாகவே உள்ளன. இவற்றில் "உள்ளது", "இல்லை" என்ற தவறான வாதங்கள் எண்ணற்று உள்ளன. கவிஞர்களின் எல்லையில்லாத சிந்தனை போன்று, இது போன்ற தத்வங்கள் எண்ணற்று உள்ளன. எத்தனை இருந்தாலும் உண்மையைப் பற்றிய அறிவானது, இவை அனைத்தையும், இருந்த இடம் தெரியாமல் போக்கும் வலிமை பெற்றதாகும். தனக்கு முன்பாக உள்ள பொருளை மனிதன் என்று அறிந்த பின்னர், அந்தப் பொருள் மிருகமா, கட்டையா, புருஷனா என்ற சந்தேகம் நீங்கிவிடும். இது போன்றே, ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதெய்வம் என்று அறிந்த பின்னர், அப்படிப்பட்ட பரதெய்வம் என்பது ருத்ரனா, ப்ரம்மனா என்ற சந்தேகம் அடியுடன் நீங்கிவிடுகிறது.

தத்த்வ த்ரய சிந்தந அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்